

ΜΑΘΗΤΙΚΟΙ παλμοί

ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ - ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΚΥΚΚΟΥ Β' - ΣΧΟΛΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ 2022-2023

Στείλε μου (ότ)αν φτάσεις Τέμπη, 01/03/2023 +

Από τη Γιάννου Σάββη, Γ11

Και λες δεν θα μιλήσω... Τι να πω; Ποιες λέξεις είναι αρκετές να καλύψουν και να απαλύνουν τον πόνο τόσων οικογενειών, τόσων φίλων, τόσων ανθρώπων που έμειναν πίσω; Και λες, πάλι, αν δεν μιλήσω τώρα, πότε; Πότε επιτέλους θα εισακουστούν και θα ληφθούν σοβαρά υπόψη τα προβλήματα που έχει να αντιμετωπίσει η Ελληνική (και η Κυπριακή) Κυβέρνηση; (μιλάω για οποιαδήποτε κυβέρνηση, μην το πάτε κομματικά, βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια εθνική τραγωδία!)

Ξημέρωνε 1η Μαρτίου 2023, ξημέρωνε Άνοιξη, μετά από ένα τριήμερο σαν αυτά που είχε χρόνια να ζήσουμε... Ξημέρωσε Άνοιξη μόνο ημερολογιακά, γιατί ολόκληρο το ελληνικό έθνος ζει έναν δικό του χειμώνα και πενθεί για άλλη μια τραγωδία.

«Ότ(αν) φτάσεις, στείλε μου»! Μια διαχρονική φράση, μια φράση που καταδεικνύει την υπέροχη αγάπη της μάνας, της αδελφής, της θείας, της φίλης... Όλοι έχουμε λάβει ένα τέτοιο μήνυμα, αρκετοί από εμάς έχουμε στείλει ένα τέτοιο μήνυμα, κάποιοι όμως δεν κατάφεραν ποτέ να απαντήσουν σ' αυτό το μήνυμα λέγοντας «έφτασα, μην ανησυχείς, όλα καλά»! Βρίσκονταν σ' αυτό το καταραμένο τρένο που έκανε το τελευταίο βραδινό δρομολόγιο «Αθήνα – Θεσσαλονίκη», μετά το τριήμερο των αποκριών και συγκρούστηκε με ένα άλλο -εμπορικό ευτυχώς- τρένο στην κοιλάδα των Τεμπών.

Δεν είναι λίγα τα ατυχήματα που έχουν συμβεί στην κοιλάδα των Τεμπών! Έχει χιλιοτραγουδηθεί, άλλωστε το τραγούδι «μες την κοιλάδα των Τεμπών, φόβος των μηχανοδηγών». Φταίει στην πραγματικότητα τα Τέμπη γι' αυτό το τραγικό δυστύχημα; Φταίει ένας και μοναδικός άνθρωπος γι' αυτή την ανείπωτη τραγωδία; Η απάντηση απλή: δεν είναι τα Τέμπη

που φταίει, ούτε ο ένας ο σταθμάρχης! Είναι η κρατική ανευθυνότητα και αδιαφορία στα χρόνια προβλήματα του κράτους. Είναι ανεπίτρεπτο εν έτει 2023 να συμβαίνουν τέτοια δυστυχήματα. Είναι ανεπίτρεπτο τα συστήματα να είναι ακόμη χειροκίνητα, να μην υπάρχουν υπολογιστές που να παρακολουθούν την ακριβή τοποθεσία των τρένων ή μάλλον να υπάρχουν, αλλά να μη χρησιμοποιούνται, γιατί δεν υπάρχει αρκετό προσωπικό. Φα-

νταστείτε ότι ο απλός πολίτης μπορεί να εντοπίσει ανά πάσα στιγμή πού βρίσκεται ο ντελιβεράς με τα σουβλάκια του από το κινητό του, ενώ κανείς στην Ελλάδα δεν μπορεί να εντοπίσει ένα τρένο που κουβαλά εκατοντάδες πολίτες! Είναι ανεπίτρεπτο να ιδιωτικοποιούνται η μια δημόσια εταιρεία μετά την άλλη, χωρίς να γίνονται καθολικές και ριζικές αλλαγές για τον εκσυγχρονισμό των κρατικών υποδομών -και στη συγκεκριμένη περίπτωση των Μέσων Μαζικής Μεταφοράς. Είναι ανεπίτρεπτο να ξεπουλιέται ο δημόσιος πλούτος (τις ίδιες τακτικές υιοθετεί και η Κύπρος) σε ξένες ιδιωτικές εταιρείες, για να αυξηθούν τα κέρδη και οι επενδύσεις, όπως ισχυρίζονται, και όχι μόνο να μην έχουν αυξηθεί ούτε κατά 1% τα κέρδη, αλλά να μην έχει γίνει καμία επένδυση και να αγνοούνται και να παραλείπονται βασικοί έλεγχοι των αμαξοστοιχιών και του σιδηροδρομικού δικτύου. Και είναι ανεπίτρεπτο, -και απαράδεκτο εκ μέρους τόσο της κυβέρνησης όσο και των πολιτών- κάθε φορά που απεργούν οι

υπάλληλοι της ΤΡΑΙΝΟΣΕ να κλείνουν τα αυτιά τους, να αγνοούν επιδεικτικά τα αιτήματα των υπαλλήλων και να τους κατηγορούν ότι βρίσκουν αφορμές για λούφα και άραγμα και απλά ταλαιπωρούν τους υπόλοιπους εργαζόμενους που θέλουν να πάνε στις δουλειές τους. Κανείς όμως, σε καιρούς όπως αυτοί που ζούμε, δεν απεργεί «γιατί βαριέται». Απεργεί, γιατί υπάρχουν σοβαρά προβλήματα στο σιδηροδρομικό δίκτυο, χρόνια τώρα και κανείς

Συνέχεια στη σελίδα 2

Στην παραζάλη της καταστροφής

Από τη Σταυρινού Δένα, Β42

Με μεγάλη ταραχή παρακολουθούμε από την αρχή του χρόνου το αίμα να ρέει στην περιοχή μας, εξαιτίας κυρίως του κερδοσκοπικού προσανατολισμού της οικονομίας. Αρχικά με τους καταστροφικούς σεισμούς σε Τουρκία και Συρία και στην αρχή της Άνοιξης στην Ελλάδα με το σιδηροδρομικό δυστύχημα. Όλοι έτρεξαν να μιλήσουν για «οργή της φύσης» και για «ανθρώπινο λάθος», όμως μια δεύτερη ανάγνωση σίγουρα καταδεικνύει και την αποτυχία του οικονομικού συστήματος, που απλώς τρέχει πίσω από το κέρδος, χωρίς δικλείδες ασφαλείας.

Οι σεισμοί στις γειτονικές χώρες (Τουρκία και Συρία), που εμείς νιώσαμε ανεπαίσθητα την ώρα του σχολείου, μας αποκάλυψαν πόσο εύθραυστος είναι ο άνθρωπος μπρος στα φυσικά φαινόμενα. Βλέποντας τις εικόνες και τον ανθρώπινο πόνο που σαν μαύρο πέπλο σκέπασε τα πάντα, αισθανθήκαμε όλοι αβοήθητοι έναντι των σεισμών. Όμως, παρακολουθήσαμε στην ίδια περιοχή κάποια κτίρια που παρέμειναν άθικτα, με ελάχιστες ζημιές και πραγματικά απορήσαμε. Για ποιο λόγο τα περισσότερα κτίρια έπεσαν σαν τραπουλόχαρτα ενώ κάποια παρέμειναν αγέρωχα να κοιτάνε; «Ήταν παλιές κατασκευές», η πρώτη αντίδραση, όμως οι πληροφορίες επέμεναν για καινούργια κτίρια που έπεσαν σαν χάρτινοι πύργοι. Οι συγγενείς των θυμάτων, όμως, έξαλλοι καταγγέλλουν διαχρονικές κακοτεχνίες, που οδήγησαν σε αυτό το μέγεθος της καταστροφής. Η Χ. Σεν, επικεφαλής του τοπικού επιμελητηρίου αρχιτεκτόνων, επιθεωρεί τα συντρίμια. «Δεν υπάρχει ενισχυμένος χάλυβας

12' και τέλος...

Από τη Δημητριάδου Αναστασία Μαλεβή, Γ34α

Δε γυρνάμε πίσω πια

«ΒΟΗΘΕΙΑ»

Δε θα ξαναπάρουμε τη μάνα ξανά αγκαλιά

Θλίψη, πίκρα, φωνές, φασαρία

Θέλουμε να ζήσουμε, μα δε μπορούμε πια

«ΒΟΗΘΕΙΑ»

Βγείτε απ' το τρένο, δεν είναι ώρα σας να φύγετε

«ΒΟΗΘΕΙΑ»

Οργή, διαμαρτυρίες, φόροι τιμής

Άδικα πήγαμε, για ένα πουκάμισο αδειανό.

Σκοτεινές μέρες έρχονται

Το ένα χελιδόνι, που φέρνει την Άνοιξη δεν ήρθε

Η Άνοιξη ποτέ δεν ήρθε!

«ΚΑΙΓΟΜΑΙ»

Δεν θα ξανάρθει ο Φίλιππος

«ΒΟΗΘΕΙΑ ΒΟΗΘΕΙΑ»

Και μετά σιωπή, καθόλου φωνές

Δικαιοσύνη; Εξηγήσεις; Απόδοση Ευθυνών;

Όλα Απόντα!

Εγώ συναλλάσσομαι, εσύ συναλλάσσεσαι, αυτός συναλλάσσεται,

είπε και ο Αναγνώστης

Συνέχεια στη σελίδα 2

Συνέχεια στη σελίδα 2

Η ταυτότητά μας

ΜΑΘΗΤΙΚΟΙ ΠΑΛΜΟΙ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ/ΤΡΙΩΝ
ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΚΥΚΚΟΥ Β'
ΤΕΥΧΟΣ 14

Ιδιοκτήτης:

Μαριάννα Παναγιώτου – Στυλιανού, Διευθύντρια

Υπεύθυνη Βοηθός Διευθύντρια:

Μαρίνα Καλοτάρη, Φιλολόγος

Υπεύθυνες Έκδοσης:

Γεωργία Παπαευσταθίου - Ηλία, Φιλολόγος
Έλενα Παπαλουκά - Σταυρινού, Φιλολόγος

Διόρθωση κειμένων:

Γεωργία Παπαευσταθίου - Ηλία, Φιλολόγος
Έλενα Παπαλουκά - Σταυρινού, Φιλολόγος

Συντακτική Ομάδα:

Γραμμενίδου Εύη, Α11
Ευαγγελακοπούλου Ραφαέλα, Α11
Ζήνωνος Ασπασία, Α11
Μεμτσούδη Ανδριάννα, Α11
Οικονομίδη Άννα, Α21
Παφίτη Κυριακή, Α22
Πέτρου Αναστασία, Α41
Σταυρινού Δένα, Β42
Γιάννου Σάββη, Γ11
Αντωνίου Μικαέλα, Γ21
Γρηγορίου Ελευθερία, Γ21
Βαρνάβα Θέα, Γ31
Τσίγκη Στυλιανή, Γ31
Μαθιός Δημήτρης, Γ32
Παπαστεριανού Κλειώ, Γ32
Πιερί Ιωάννα, Γ32
Γεωργίου Μαρία, Γ33
Γιαννούρας Βασίλης, Γ33
Λοΐζου Ελίνα, Γ33
Νικολάου Στέλλα, Γ33
Σωκράτους Έλενα, Γ33
Δημητριάδου Αναστασία Μαλεβή, Γ34α

Χορηγός:

Σύνδεσμος Γονέων και Κηδεμόνων Λυκείου Κύκκου Β'

Σχεδιασμός και Εκτύπωση:

Τυπογραφεία Κώνος Λτδ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Επικαιρότητας Ανάγνωση	2
Επαγγέλματα με άποψη	3
Τρίποντο στη μάθηση	4
Εφηβικό κυνήγι με τον χρόνο	4
Προσφυγιά, ένα κοινωνικό φαινόμενο	6
Ματιά στην ιστορία	7
Πίσω από τα κάγκελα	8
Σκέψεις ατάκτως εριμμένες	10
Φεμινισμός, Πατριαρχία, Ισότητα	10
Big Brother is watching you	13
Ματιά στον Πολιτισμό	14
Νεανική Επιχειρηματικότητα	15
Ωδή στην επιτυχία	16

12' και Τέλος...

Συνέχεια από τη σελίδα 1

Αγνοούμενα νιάτα, χαμένα όνειρα,

μαύρα μπαλόνια στον ουρανό

Πάρε με όταν φτάσεις!

Άμα φτάσεις...όπου φτάσεις...

ΣΙΩΠΗ ΤΩΡΑ... σήμερα ουρλιάζει

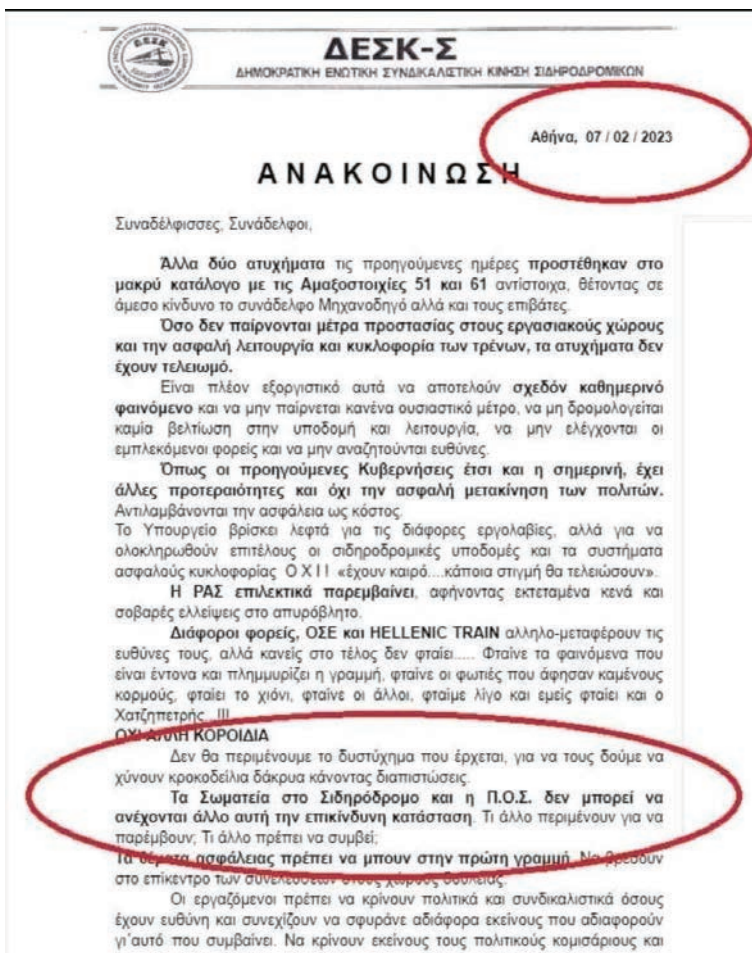
η μάνα πικραμένη, ζητάει το παιδί της

Πόνος κατακλύζει τον κόσμο μα ο Φίλιππος δεν ήρθε, δε θα 'ρθει

Τον πήραν και δεν πρόλαβε να φωνάξει
«ΒΟΗΘΕΙΑ»

Στείλε μου (ότ)αν φτάσεις

Συνέχεια από τη σελίδα 1

δεν κάνει κάτι γι' αυτό. Και όχι μόνο απεργούν, αλλά ενημερώνουν ξανά και ξανά για τα προβλήματα με επιστολές προς την κυβέρνηση. Στην τελευταία μάλιστα επιστολή -20 μέρες πριν το μοιραίο ατύχημα- η συνδικαλιστική κίνηση σιδηροδρομικών προέβλεψε το δυστύχημα τονίζοντας ότι αν δεν γίνουν άμεσα έργα για την επισκευή του σιδηροδρομικού δικτύου θα κλάψουμε επί ερειπίων.

Ζούμε, λοιπόν, σε μια χώρα που η μόνη που μας προστατεύει πραγματικά είναι η Ελληνίδα Μάνα. Κι ας την λέμε υπερπροστατευτική, κι ας έχουμε κάνει τις ατάκες της ανέκδοτα, η Ελληνίδα Μάνα, με μεγαλύτερο της όπλο το «στείλε μου (ότ)αν φτάσεις» που κρύβει όλη την αγάπη, τη φροντίδα, την ελπίδα και την ευχή να γυρίσουν τα παιδιά της σώα στο σπίτι. Τα παιδιά της, που τα καμαρώνει να κάνουν μπάνιο σε θάλασσες, να χορεύουν σε πάρτι, να παίρνουν

απολυτήριο και πτυχίο, να ζουν τη ζωή που τους αξίζει, να προσπαθούν να δημιουργήσουν τη δική τους ιστορία. Μια ιστορία γεμάτη χαρές και ευτυχισμένες στιγμές, που να μοιάζει με μια όμορφη, καλογραμμένη κωμωδία. Η χώρα, όμως, αυτή έχει μια έφεση στην τραγωδία (την Ιφιγένεια που θυσιάζουν, την Αντιγόνη που την θάβουν, τα παιδιά της Μήδειας). Έχει συνηθίσει η Ελλάδα να σκοτώνει τα παιδιά της, να τα θυσιάζει, ωσάν σε κάποια αρχαία τραγωδία, στον βωμό του εκσυγχρονισμού. Όχι, δεν αντέχουμε άλλες θυσίες (πλοία που βουλιάζουν, τρένα που συγκρούονται, δάση και γειτονιές που καίγονται), δεν μπορεί μια Μάνα να αντέξει το μαρτύριο αυτό!

Ζούμε με ρυθμούς βιασύνης, με έναν μανδύα εκσυγχρονισμού, με προγράμματα ευρωπαϊκά, σε μια προσπάθεια να γίνουμε κι εμείς μια «ευρωπαϊκή χώρα». Μια ευρωπαϊκή χώρα εκ των πραγμάτων άτοπη, άκαιρη, άστοχη, και πάνω απ' όλα ανεύθυνη. Με έναν μανδύα εκσυγχρονισμού πρόχειρα ριγμένο πάνω μας, χωρίς καν να καλύπτει ολόκληρη τη χώρα, έτσι κι αλλιώς τη μισή την πουλήσαμε. Τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς -και κυρίως τα τρένα- δεν έχουν αλλάξει και πολύ απ' τη δεκαετία του '60 και τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, έχουν αγκυροβολήσει σε χαλεπούς καιρούς του παρελθόντος, ακολουθώντας πιστά την τακτική της ωραιοποίησης και του αποπροσανατολισμού.

Πρέπει να ξυπνήσουμε, γιατί όχι κοιμόμαστε, αλλά έχουμε πέσει σε λήθαργο. Γιατί μέσα σ' αυτό

το τρένο δεν πέθαναν μόνο παιδιά, γονείς, οικογένειες, φίλοι, φοιτητές, άγνωστοι που έγιναν γνωστοί και γνωστοί που έγιναν άγγελοι, για να μας προστατεύσουν από όλους τους κινδύνους, που παραμονεύουν απειλητικά. Στις σιδηροδρομικές γραμμές των Τεμπών πέθανε η ελπίδα μας για το μέλλον.

Θα κηδευτούν «δημοσία δαπάνη» τα θύματα της νέας τραγωδίας! Τι να κάνουμε τις κηδείες «δημοσίας δαπάνης»; Το κράτος οφείλει να δαπανάει για την Παιδεία, την Υγεία, τις Συγκοινωνίες και για την ασφάλεια των πολιτών. Δεν θέλουμε δημόσιες δαπάνες για να θάβονται οι νέοι και να μην μιλάνε οι μεγαλύτεροι!

Στην παραζάλη της καταστροφής

Συνέχεια από τη σελίδα 1

εδώ», λέει, «έτσι το σκυρόδεμα υποχώρησε και οι κολόνες κατέρρευσαν, μαζί με τους ορόφους, μόλις άρχισε να τραντάζεται το έδαφος». Πρώην εργολάβος τονίζει στα τοπικά μέσα «αν εμείς χρησιμοποιούσαμε 100 τόνους σιδήρου σε ένα κτίριο, εκείνοι χρησιμοποιούσαν 90 τόνους». Το Οσμανίγιε βρίσκεται κοντά σε ένα ενεργό ρήγμα. «Ήξερα ότι βρισκόμασταν στο χείλος της καταστροφής», προσθέτει.

Λίγες μέρες αργότερα, ένα μεγάλο σιδηροδρομικό δυστύχημα συγκλόνησε την Ελλάδα. Μεταξύ των νεκρών και δύο Κύπριοι φοιτητές, που επέστρεφαν στα σπίτια τους, στη Θεσσαλονίκη. Από την πρώτη στιγμή, αν και η επίσημη προσπάθεια ήταν να αποδοθούν ευθύνες μόνο στον σταθμάρχη, στη Λάρισα, οι πληροφορίες μιλούσαν ότι «η Ελλάδα είχε προειδοποιηθεί για την κατάσταση των σιδηροδρόμων της τουλάχιστον δεκαπέντε ημέρες πριν τη θανάσιμη σύγκρουση», σύμφωνα με τη βρετανική εφημερίδα Guardian. Μάλιστα δημοσιοποιήθηκαν και τα στατιστικά στοιχεία του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Σιδηροδρόμων (EU Agency for Railways),

ο οποίος κατατάσσει την Ελλάδα στη χειρότερη θέση θεμάτων ασφαλείας την τελευταία δεκαετία.

Ποιος είναι ο λόγος που οι δύο αυτές, γειτονικές μάλιστα, χώρες βρέθηκαν στο μάτι του κυκλώνα, κατηγορούμενες για κρατική αμέλεια σε θέματα ασφαλείας; Όπως όλα δείχνουν οι περικοπές, η μείωση των επενδύσεων σε θέματα ασφαλείας, αλλά και η διαχρονική διασπάθιση δημοσίου χρήματος είναι οι βασικοί λόγοι που έσυραν στον θάνατο τόσους πολλούς αθώους ανθρώπους. Η αγανάκτηση μεγάλη, οι ευθύνες τεράστιες, όμως κανείς δεν γνωρίζει εάν θα αποδοθούν στον οποιονδήποτε κατέχει θέση εξουσίας, είτε οικονομικής είτε πολιτικής.

Προς το παρόν ο κόσμος και στις δύο χώρες ζει στην παραζάλη των θανάτων, ενώ η πολιτική ηγεσία ζει στην παραζάλη των επερχόμενων βουλευτικών εκλογών. Το βέβαιον είναι ότι υπάρχει παραζάλη!

Επαγγέλματα με άποψη

Είναι γεγονός πως η απόφαση του επαγγέλματος που θα ακολουθήσουμε μελλοντικά είναι μια δύσκολη και ταυτόχρονα καθοριστική απόφαση που επηρεάζεται από πληθώρα παραγόντων. Υπάρχουν συμμαθητές μας, που δεν έχουν ιδέα για τη μελλοντική τους εργασιακή αποκατάσταση, γι' αυτό παρουσιάζονται μέσα από τη σχολική μας εφημερίδα δύο επαγγέλματα, αυτό του κομμωτή και αυτό του αστυνομικού, ώστε να γνωρίσουμε και αυτές τις επιλογές.

Από την Πέτρου Αναστασία, Α41

Συνέντευξη από τον κομμωτή του κομμωτηρίου Trendy, Βαλεντίνο Μαλιώτη

Σε ποια σχολή πήγατε για να αποκτήσετε τα προσόντα που χρειάζονται, ώστε να εξασκήσετε το επάγγελμά σας;

Σε πρώτη φάση, που ουσιαστικά ήταν και η πρώτη μου επαφή με αυτό το υπέροχο επάγγελμα, ήταν στη σχολή Trend line στη Κύπρο, όμως στο πέρασμα των χρόνων πήγα και σε πολλά εξειδικευμένα σεμινάρια τόσο στην Κύπρο όσο και στο εξωτερικό.

Για ποιο λόγο θέλατε να γίνετε κομμωτής;

Δημιουργικότητα! Αυτός ήταν ο κυριότερος λόγος και ως δεύτερος λόγος θα έλεγα ότι μου αρέσουν τα επαγγέλματα που έχουν να κάνουν με την εξυπηρέτηση του κόσμου.

Τι απολαμβάνετε περισσότερο στην εργασία σας;

Θα έλεγα ότι δεν έχει κάτι που δεν μου αρέσει. Το αγαπημένο μου κομμάτι, όμως, είναι όταν έχω να κάνω ολική αλλαγή και εννοείται, στο τέλος, να βλέπω την πελάτισσά μου να φεύγει ευχαριστημένη από τον χώρο μου.

Ποιο είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα ενός κομμωτή;

Το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι ότι ο περισσότερος κόσμος βιάζεται και λόγω της έλλειψης χρόνου, σε πολλές περιπτώσεις, δεν απολαμβάνει όσο θα θέλαμε την προσπάθεια που κάνουμε εμείς οι επαγγελματίες γι' αυτούς.

Πώς χτίζετε τις σχέσεις σας με τους πελάτες σας;

Ο δικός μου βασικός τρόπος για να χτίσω καλή σχέση με τους πελάτες είναι η ειλικρίνεια και η αφοσίωση. Αυτές

τις αρχές ακολουθώ γενικά στη ζωή μου, για να δημιουργώ ωραίες και δυνατές ανθρώπινες σχέσεις.

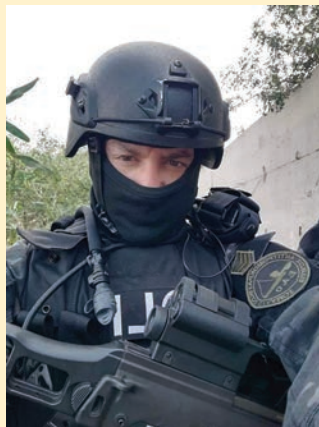
Ποια είναι τα θετικά και ποια τα αρνητικά της δουλειάς σας;

Είναι πολλά τα θετικά και τα ωραία θα έλεγα. Μερικά από αυτά είναι πως, ποτέ δεν είναι η ίδια μέρα στη δουλειά. Κάθε μέρα έχουμε να αντιμετωπίσουμε διαφορετικούς ανθρώπους με διαφορετικές απαιτήσεις και ανάγκες, προσπαθώντας ταυτόχρονα να τους κάνουμε χαρούμενους. Πάντα πρέπει να είσαι δημιουργικός. Τώρα, ένα αρνητικό, που είναι και το μοναδικό, για μένα είναι οι πολλές ώρες εργασίας που απαιτεί αυτό το επάγγελμα.

Τι θα θέλατε να πείτε στους μελλοντικούς κομμωτές και κομμώτριες;

Ως συμβουλή προς τους νέους κομμωτές και κομμώτριες είναι να έχουν υπομονή, η προσπάθεια και η εκπαίδευσή τους να είναι συνεχείς και το κυριότερο να αγαπούν αυτό που κάνουν.

Συνέντευξη από τον αστυνομικό της MMAΔ Νίκο Πέτρου

Τι είναι αυτό που σας ώθησε στην επιλογή του επαγγέλματος του αστυνομικού;

Ήταν διάφοροι οι λόγοι που με ώθησαν να επιλέξω το επάγγελμα του αστυνομικού. Ως άνθρωπος της δράσης, ήθελα να εργαστώ σε έναν χώρο με μόλιση δράση. Ταυτόχρονα, ήθελα ένα επάγγελμα που θα μου προσέφερε το αί-

σθημα της επαγγελματικής ασφάλειας, τη δυνατότητα της ανέλιξης και της καριέρας. Επίσης με γοήτευε πάντα η ιδέα να βοηθώ τους αδύναμους και όσους έχουν ανάγκη, να προστατεύω δηλαδή τους ανθρώπους.

Τι σας γοητεύει περισσότερο στο επάγγελμά σας;

Στο επάγγελμα του αστυνομικού (εμείς το λέμε λειτούργημα) και ειδικά στο τμήμα όπου εργάζομαι (Ειδικός Αντιτρομοκρατικός Ουλαμός της MMAΔ) μ' αρέσει που σχεδόν η κάθε μέρα είναι διαφορετική, δηλαδή δεν υπάρχει αυτό που ονομάζουμε ρουτίνα. Επίσης μ' αρέσει το συναίσθημα που νιώθω κάθε φορά βοηθώντας έναν συνάνθρωπό μου.

Τι κάνετε ως αστυνομικός; Ποια είναι τα καθήκοντά σας;

Εγώ υπηρετώ στον ΕΑΟ (Ειδικός Αντιτρομοκρατικός Ουλαμός) της MMAΔ (Μηχανοκίνητη Μονάδα Άμεσης Δράσης). Πέραν από την καθημερινή γυμναστική και εκπαίδευση, έχουμε να αντιμετωπίσουμε σοβαρά ένοπλα επεισόδια με επικίνδυνους εγκληματίες ή τρομοκράτες (απελευθέρωση ομήρων, συλλήψεις εγκληματιών κ.α.). Βασικά είμαστε οι ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας.

Με ποιες δυσκολίες έρχεστε αντιμέτωπος ασκώντας το επάγγελμα του αστυνομικού;

Οι δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε είναι οι επικίνδυνες καταστάσεις που καλούμαστε να λύσουμε, η πολύ δύσκολη και κουραστική εκπαίδευση που κάνουμε για να μπορούμε να κρατηθούμε σε υψηλό επίπεδο ετοιμότητας, αλλά δυστυχώς και η προκατάληψη μιας μερίδας συμπολιτών μας, που έχουν λανθασμένη αντίληψη για την αστυνομία.

Τι θα θέλατε να συμβουλευέστε τους μελλοντικούς αστυνομικούς;

Αυτό που έχω να συμβουλευώ τους μελλοντικούς αστυνομικούς είναι να τηρούν τον νόμο και την τάξη, πάντα να είναι δίκαιοι απέναντι σε όλους, είτε είναι πλούσιοι ή φτωχοί είτε είναι αδύναμοι ή δυνατοί και πάντα να βοηθούν χωρίς να κάνουν δεύτερες σκέψεις όσους τους έχουν ανάγκη. Χωρίς την αστυνομία θα επικρατήσει το χάος, η αναρχία και ο νόμος της ζούγκλας.

Τρίποντο στη μάθηση

Μαθητές, αλλά και αθλητές

Από την Παφίτη Κυριακή, Α22

Είναι πλέον γνωστό σε όλους πως το σχολείο επιβαρύνει τους μαθητές με τεράστιο όγκο εργασίας καθημερινά ενώ ταυτόχρονα αυτοί τρέχουν σε φροντιστηριακά μαθήματα για να καλύψουν κενά στην ύλη τους ή να ενισχύσουν αυτό που μαθαίνουν. Έχοντας το σχολείο ως πρώτο τους μέλημα και προτεραιότητα είναι δύσκολο να τα προλάβουν όλα. Πόσο μάλλον οι μαθητές που ασχολούνται παράλληλα και με τον αθλητισμό, οι μαθητές-αθλητές.

Κάθε άθλημα απαιτεί κόπο και προπόνηση, αφοσίωση αλλά κυρίως χρόνο. Καθημερινά, οι μαθητές-αθλητές διαθέτουν περίπου δύο ώρες σε προπονήσεις, γυμναστήρια, φυσιοθεραπευτήρια. Κάπου εδώ είναι που οφείλουν να βρουν την ισορροπία μεταξύ σχολείου και αθλήματος, μεταξύ ιδιαιτέρων, διαβάσματος και προπόνησης. Το γεγονός αυτό δεν πρέπει να καταλήγει στο δίλημμα «σχολείο ή άθλημα;» αλλά στο ερώτημα του «Πώς μπορώ

να κάνω και τα δύο;» Η κακή διαχείριση του χρόνου προκαλεί στρες στους μαθητές-αθλητές και συνήθως απαιτεί και θυσιές εις βάρος του ενός. Καλό είναι οι μαθητές να γνωρίζουν πως η σωστή διαχείριση του χρόνου δεν είναι απίθανη, απλώς απαιτεί θέληση.

Το αέναο κυνηγητό με τον χρόνο τους εξαντλεί τόσο σωματικά όσο και ψυχικά. Το σχολείο τους προκαλεί άγχος θέ-

τοντας υψηλές προσδοκίες γι' αυτούς και ταυτόχρονα απαιτώντας καλά μαθησιακά αποτελέσματα. Παράλληλα, όσον αφορά το άθλημά τους, οι προπονητές τους αναμένουν από αυτούς να κερδίζουν κάθε τους αγώνα, προκαλώντας άγχος στους αθλητές και αυξάνοντας τις προπονήσεις, με αποτέλεσμα να επιβαρύνονται περισσότερο.

Το σχολείο και το άθλημα στη ζωή ενός εφήβου είναι αλληλένδετα όσον αφορά την ψυχολογία. Ένας χαμένος αγώνας μπορεί να επηρεάσει ένα διαγώνισμα και ένας κακός βαθμός έναν αγώνα. Ταυτόχρονα, όμως, ένας καλός αγώνας ή ένας καλός βαθμός τοποθετούν τον έφηβο σε άλλη διάθεση. Είναι εξαιρετικά σημαντικό να είναι σε θέση να τα διαχωρίζουν και να μην αφήνουν το ένα να λειτουργεί εις βάρος του άλλου.

Στον αθλητισμό αντικειμενικά υπάρχει πάντα ένας νικητής και ένας ηττημένος. Η μάχη αυτή για το ποιος θα «επιβιώσει» και στο τέλος θα ανακηρυχθεί νικητής έχει ως αποτέλεσμα

Συνέχεια στη σελίδα 4

Μαθητές, αλλά και αθλητές

Συνέχεια από τη σελίδα 3

οι αθλητές να βλέπουν τους αντιπάλους τους ως απειλή και επομένως, να αναπτύσσουν εχθρικές σχέσεις. Έτσι και στο σχολείο έρχονται αντιμέτωποι με την ίδια μάχη λόγω των υψηλών προσδοκιών και απαιτήσεων. Τα σχολεία μετατρέπονται σε κυνήγι διεκδίκησης των ψηλότερων βαθμών με στόχο τη θέση στο πανεπιστήμιο. Συνεπώς, βλέπουν τους συμμαθητές τους ως αντιπάλους τους, τους ανταγωνίζονται αλλοιώνοντας έτσι τις σχέσεις τους, αποτρέποντάς τους να προδεύσουν. Ακόμη, λόγω του βαρυφορτωμένου τους προγράμματος δεν έχουν αρκετό ελεύθερο χρόνο για

διάφορες εξόδους με τους φίλους τους, γεγονός που τους κάνει να απομονώνονται και ίσως να μην περνούν τα εφηβικά τους χρόνια όπως οι συνομήλικοί τους, επομένως νιώθουν περιθωριοποιημένοι. Ο ανταγωνισμός που βιώνουν οι μαθητές-αθλητές κυνηγώντας τόσο την αθλητική, όσο και την ακαδημαϊκή επιβεβαίωση είναι τόσο έντονος που επιφέρει συνέπειες στην ψυχολογία τους, αλλά και τη σωματική τους υγεία.

Τα μη ρεαλιστικά πρότυπα ομορφιάς που θέτει η κοινωνία μας σήμερα αφορούν και τα δύο φύλα και ταλανίζουν κυρίως τους εφήβους. Την πίεση αυτή την αισθάνονται

κυρίως οι μαθητές-αθλητές, οι οποίοι αναζητούν το τέλειο σώμα φτάνοντας στα άκρα για να το αποκτήσουν. Περνούν ατελείωτες ώρες στο γυμναστήριο, ακολουθούν σκληρές δίαιτες και κάποιοι κάνουν κατάχρηση διάφορων ουσιών, καταστρέφοντας το σώμα και την ποιότητα ζωής τους.

Είναι απαραίτητο να αναγνωρίζουμε και να στηρίζουμε τους μαθητές-αθλητές, γιατί αυτό που κάνουν καθημερινά είναι αξιοθαύμαστο, και είναι σημαντικό να τους συμπαραστεκόμαστε, τόσο στα εύκολα, όσο και στα δύσκολα!!!

Να είσαι αθλητής και μαθητής ή να μην είσαι;

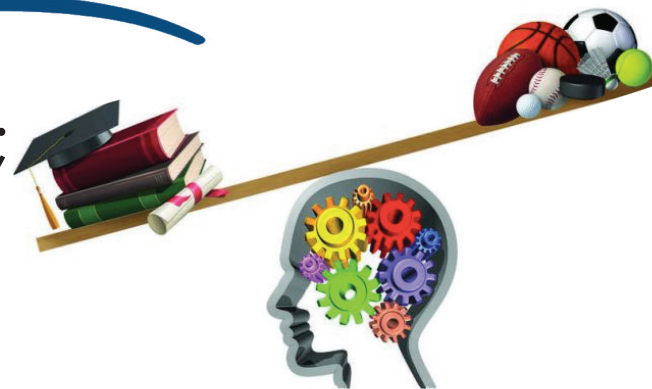
Από τη Μεμτσούδη Ανδριάνα, Α11

Να είναι κανείς αθλητής ή να μην είναι; Πρόκειται για ένα ερώτημα που τέθηκε και απασχόλησε, πολλές φορές τους αθλητές, ειδικότερα όμως τους μαθητές-αθλητές. Είναι από όλους αποδεκτό ότι η ζωή του αθλητή είναι πολύ δύσκολη και απαιτητική και όταν αυτή συνδυάζεται με τις απαιτήσεις του σχολείου, τότε το να είσαι αθλητής σημαίνει θυσίες και ξενύχτι.

Μπορείς και εσύ να ξυπνάς πολύ πρωί, χειμώνα καλοκαίρι, αργίες, διακοπές, βρέξει χιονίσει για το πρωινό σου τρέξιμο; Να γυρνάς στο σπίτι, να κάνεις το ντους σου και να τρέχεις για πρωινή προπόνηση με την ομάδα; Φαντάζομαι πως ήδη έχεις κουραστεί. Αμέσως μετά, επιστροφή στο σχολείο και συγκέντρωση, συμμετοχή στην ορχήστρα του σχολείου, διαγωνίσματα, εργασίες. Βέβαια, αν θες να είσαι και καλός μαθητής, οφείλεις να είσαι τυπικός με τις εργασίες σου, να διαβάζεις αρκετά στα διαγωνίσματά σου, να παρακολουθείς απογευματινά, ιδιαίτερα μαθήματα, για

να καλύψεις, τυχόν, κενά. Οι καθηγητές τρέχουν να προλάβουν την ύλη και εσύ προσπαθείς να παρακολουθείς, παραβλέποντας την κούρασή σου, το πόδι που ίσως υποφέρει από το χθεσινό κτύπημα στον απογευματινό αγώνα. Πρέπει να γράψεις και στο διαγώνισμα, γιατί έχεις και στόχους υψηλούς. Τρέχεις, τρέχεις και δεν προλαβαίνεις.

Μετά από αυτά ακολουθεί η απογευματινή προπόνηση. Εκεί τα πράγματα γίνονται ακόμα πιο δύσκολα. Ο προπονητής σε περιμένει με πολλές απαιτήσεις, με στόχους για το επόμενο, κρίσιμο παιχνίδι. Έχεις στα χέρια σου την τύχη της ομάδας, οφείλεις να είσαι καλά, σωματικά και ψυχολογικά. Έχεις χρέος να ενθαρρύνεις τις συμπαίκτριές σου, να ενισχύσεις τη δυναμική της ομάδας σου. Πρέπει να δουλέψεις σκληρά, έστω και αν νιώθεις κούραση, έστω και αν έχεις στο μυαλό το διαγώνισμα, που πρέπει να διαβάσεις για την επόμενη μέρα. Ο ανταγωνισμός είναι τεράστιος και εσύ πρέπει να συγκεντρωθείς, να τα αφήσεις όλα πίσω σου και να δουλέψεις. «Κάτω το κεφάλι και δουλειά», συνήθιζε να λέει ο αγαπημένος μου προπονητής.

Έπειτα στον αγώνα... Εκεί οι συνθήκες γίνονται ακόμη πιο δύσκολες. Τρέξιμο, σπρώξιμο, κτυπήματα, αστοχίες, που πρέπει να παραβλέψεις. Πίστη, αυτοπεποίθηση, συγκέντρωση, πάθος, ορμή είναι μερικά χαρακτηριστικά που πρέπει να έχεις. Ακόμα και αν είσαι εύστοχος, ικανός, σωστός, αυτά μπορεί να αποτελούν λόγους για άλλα προβλήματα: μη αποδοχή, απόρριψη, παραγκωνισμός, αντιζηλία, φθόνος, κακία... και τότε σκέφτεσαι: «Να είσαι αθλητής ή να μην είσαι;» Αξίζουν τόσες θυσίες, τόσο κλάμα, τόσος πόνος για όλα αυτά; Ο καθένας τότε πρέπει να πάρει τη μεγάλη απόφαση: Να είναι αθλητής ή να μην είναι;

Εφηβικό κυνήγι με τον χρόνο

Εφηβικές Ανασφάλειες...

Από την Ευαγγελακοπούλου Ραφαέλα, Α11

Η εφηβεία αποτελεί την πιο μπερδεμένη, αλλά και την πιο δύσκολη περίοδο που καλείται να περάσει ο κάθε άνθρωπος. Κατά τη διάρκειά της, ο έφηβος κατακλύζεται από σκέψεις, απορίες και ανησυχίες, που μερικές φορές οι γονείς ή οι μεγαλύτεροι δεν μπορούν να επιλύσουν ή να εξηγήσουν. Θα χαρακτηρίζα την εφηβεία ως μια περίοδο συνεχούς πάλης με τον ίδιο μας τον εαυτό, που μας γεμίζει με διάφορες σκέψεις: Ποιος είμαι; Μου αρέσω όπως είμαι; Αρέσω στους άλλους; Δείχνω όμορφη σε αυτή τη φωτογραφία; Μα γιατί δεν μπορούν να με καταλάβουν;

Η αλήθεια είναι πως η εφηβεία είναι μια περίοδος γεμάτη ανασφάλειες. Όλοι μας έχουμε ανασφάλειες, είναι απόλυτα φυσιολογικό και αποδεκτό. Κατά τη διάρκεια της ενήλικης ζωής μας ίσως καταφέρουμε να αντιμετωπίσουμε τις περισσότερες από αυτές, ίσως και όχι. Αυτό που έχει σημασία είναι να μάθουμε από νεαρή ηλικία να αγαπάμε τον εαυτό μας και να καλλιεργούμε τον εσωτερικό μας κόσμο.

Οι ανασφάλειες από άνθρωπο σε άνθρωπο ποικίλουν και εμφανίζονται κυρίως κατά την περίοδο της εφηβείας, διότι οι έφηβοι είναι πιο ευάλωτοι. Είναι η πρώτη φορά που ίσως προσπαθήσουν να ταιριάξουν μέσα σε καλούπια που έχουν δημιουργήσει άλλοι γι' αυτούς, είναι η πρώτη φορά που θα στεναχωρηθούν για την απόρριψη είτε από φίλους είτε από την πρώτη τους αγάπη και θα αρχίσουν να αναρωτιούνται «τι πάει λάθος με εμένα!» Η «απορία» αυτή ξεκλειδώνει σε ελάχιστο χρόνο όλες τις αρνητικές σκέψεις που μπορεί να κάνει ένας έφηβος για το σώμα του, για την εμφάνισή του, για οτιδήποτε τον χαρακτηρίζει. Σε τέτοιες περιπτώσεις πρέπει να γειώσεις τις ανασφάλειές σου και να σκεφτείς κατά πόσο εσύ είσαι ικανοποιημένος με αυτό που είσαι. Εάν η απάντηση είναι θετική, τότε γιατί πρέπει να δι-

νεις τόση σημασία στη γνώμη των άλλων;

Οι άνθρωποι πάντοτε θα σχολιάζουν, κάποιες φορές θετικά κάποιες αρνητικά αυτό δεν αλλάζει. Εσύ, όμως, μπορείς να αλλάξεις τον τρόπο που βλέπεις τον εαυτό σου. Αν δεν αγαπάς, πρωτίστως, εσύ τον εαυτό σου, πώς περιμένεις να σε αγαπήσουν οι άλλοι; Μην αλλάξεις ποτέ για να προσαρμοστείς ή να αρέσεις σε κάποιον, γιατί πίστεψέ με θα καταλήξεις στις ίδιες αρνητικές σκέψεις. Αν βέβαια θέλεις να αλλάξεις κάτι σε εσένα κάνε το μονάχα επειδή εσύ το επιθυμείς. Οι επιδιώξεις σου πρέπει να είναι συμβατές με τις δυνατότητες που έχεις. Μην θέτεις ανέφικτους στόχους, γιατί σίγουρα η απογοήτευση που θα βιώσεις, επειδή δεν κατάφερες να τους πετύχεις, θα σε οδηγήσει και πάλι πίσω στις αρνητικές σκέψεις.

Στην εποχή μας οι έφηβοι περνούν τον περισσότερο χρόνο τους στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, που αποτελούν βασικό παράγοντα πηγής ανασφαλειών και ψεύτικων «προτύπων». Είναι βασικό να μην αγνοούμε πως ένα τεράστιο ποσοστό του υλικού που αναρτάται στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης είναι τις πιο πολλές φορές επεξεργασμένο και σίγουρα κάποιες φορές εντελώς μακριά από την πραγματικότητα. Ο καθένας μπορεί να χρησιμοποιεί φίλτρα ή να επεξεργάζεται τις φωτογραφίες ή τα βίντεό του. Αυτό δεν είναι καθόλου κατακριτέο φτάνει να μην αγγίζει τα όρια της απάτης. Δηλαδή να παρουσιάζει κάτι εντελώς αντίθετο με τον εαυτό του, κάτι που έχει ως αποτέλεσμα το άτομο αυτό να μην δέχεται την πραγματική του εικόνα. Επιπλέον, διαμέσου των μέσων κοινωνικής δικτύωσης καλλιεργούνται ψεύτικα «ιδανικά πρότυπα» όσον αφορά το σώμα, ή την επιδερμίδα, που επηρεάζουν μερίδα ανθρώπων κάνοντάς τους να θέλουν να αλλάξουν τη δική τους εικόνα με τη σκέψη ότι έτσι θα πετύχουν την «τελειότητα». Η «τελειότητα», όμως, μπορεί να αποτυπωθεί με ένα συγκεκριμένο τύπο

προσώπου, σώματος, χρώματος, χαμόγελου;

Ανασφάλειες, λοιπόν, έχουν όλοι οι άνθρωποι για διάφορους λόγους και δυστυχώς με άμεση επίπτωση στην ψυχολογική τους κατάσταση. Χρειάζεται δουλειά πρώτα με τον εσωτερικό μας εαυτό, γιατί αντιμετωπίζοντας τις ανασφάλειες εξασφαλίζουμε μια πιο υγιή σχέση με εμάς και μετέπειτα με τον κόσμο γύρω μας. Δεν περιορίζονται, δυστυχώς, μόνο στην εμφάνιση αλλά και σε ένα σωρό άλλα πράγματα που συνθέτουν έναν άνθρωπο. Εν κατακλείδι, η δική μου άποψη λέει πως η ζωή είναι γεμάτη επιλογές. Επέλεξε, λοιπόν, να αγαπάς τον εαυτό σου γι' αυτό που είσαι και όχι γι' αυτό που θα ήθελαν οι άλλοι να είσαι. Ο κάθε ένας πρέπει να κάνει τις επιλογές, που στο τέλος της ημέρας θα κάνουν τον ίδιο ευτυχισμένο και ικανοποιημένο. Αν αυτό σημαίνει να αλλάξεις κάτι πάνω σου, τότε κάνε το για τη δική σου ψυχική ηρεμία. Αν είσαι ευχαριστημένος/η με το πώς είσαι, τότε συνέχισε να εξελίσσεσαι και να μαθαίνεις. Στο τέλος την ημέρα αυτό που όλοι εκτιμούν, αυτό που ποτέ δεν θα χαθεί ακόμη κι όταν φτάσεις στα βαθιά γεράματα είναι ο καλός χαρακτήρας.

Παραπαιδεία

Από την Οικονομίδα Άννα, Α21

Όλοι μας γνωρίζουμε πως ο ρόλος της εκπαίδευσης είναι κυρίαρχος και πρωταρχικός. Ο άνθρωπος περνά σχεδόν δεκαπέντε χρόνια της ζωής του από όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Μέσα από αυτές, αποκτά γνώσεις για τη μελλοντική του ζωή, αναπτύσσεται πνευματικά και ψυχικά και γενικά μεγαλώνει, ωριμάζει και είναι πλέον έτοιμος να αντιμετωπίσει τη σκληρή πραγματικότητα της ενήλικης ζωής. Γι' αυτό τον λόγο, τα χρόνια αυτά της προετοιμασίας των μελλοντικών πολιτών, χρειάζεται να είναι εποικοδομητικά και να αξιοποιούνται με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, ώστε να έχουμε τα επιθυμητά αποτελέσματα. Τα θεμέλια για τις ζωές μας εξαρτώνται από την εκπαίδευση, ωστόσο έχει αποδειχθεί αρκετές φορές ότι διάφοροι φορείς της εκπαίδευσης εργάζονται όχι τόσο προς το όφελος του μαθητή και η πραγματικότητα εξάλλου αποδεικνύει πως η ουσιώδης μάθηση έρχεται σε δεύτερη μοίρα.

Αρκετά προβλήματα ανακύπτουν κατά τη διάρκεια της σχολικής μας ζωής. Το βασικότερο και το πιο σοβαρό είναι αυτό της υπερβολικά πολλής διδακτέας ύλης. Οι καθηγητές πολλές φορές «τρέχουν» τόσο πολύ, να προλάβουν την προκαθορισμένη ύλη, ώστε οι μαθητές να μην κατανοούν το μάθημα, αφήνοντας κενά και να καταφεύγουν εντέλει στα ιδιαίτερα φροντιστηριακά μαθήματα, το απόγευμα. Αποτέλεσμα αυτού, είναι να γεμίζει το πρόγραμμα των μαθητών και ο ελεύθερος τους χρόνος να μειώνεται στο ελάχιστο. Θα μπορούσαμε δηλαδή, να πούμε πως υπάρχει ένα δεύτερο, απογευματινό σχολείο. Έχουν, όμως, τα φροντιστήρια το επιθυμητό αποτέλεσμα; Βοηθάνε τελικά τον μαθητή ή απλά τον επιβαρύνουν; Χρειάζεται πραγματικά ο μαθητής να πηγαίνει φροντιστήρια;

Σήμερα, οι πλείστοι μαθητές κυριολεκτικά περνούν την καθημερινότητά τους μέσα στα φροντιστήρια. Όσο πλησι-

άζουμε κοντά στην απόκτηση του απολυτηρίου και στην είσοδο στα δημόσια πανεπιστήμια της Κύπρου και της Ελλάδας, τόσο ο αριθμός των μαθητών στα φροντιστήρια αυξάνεται. Οι λόγοι είναι πολλοί: ο έντονος ανταγωνισμός που καλλιεργείται και μέσα στον χώρο της σχολικής τάξης, οι θέσεις σε κάποια περιζήτητα τμήματα των πανεπιστημιακών σχολών που είναι περιορισμένες, το «τέλειο απολυτήριο» που μπορεί να σου εξασφαλίσει θέση σε κάποιο ευρωπαϊκό πανεπιστήμιο. Επομένως, το άγχος των μαθητών μεγαλώνει όλο και περισσότερο, πράγμα που βλάπτει την ψυχική τους κατάσταση και επηρεάζει αρνητικά την καθημερινότητα και τις σχολικές τους επιδόσεις.

Μήπως οι μαθητές νιώθουν ασφάλεια και εφησυχασμό στην παραπαιδεία; Ίσως πιστεύουν ότι τα ιδιαίτερα μαθήματα τους προσφέρουν γνώσεις και δεξιότητες που το σχολείο αδυνατεί να τους δώσει και έτσι αφήνονται στα χέρια των καθηγητών των φροντιστηρίων και δεν δίνουν ιδιαίτερη σημασία στα μαθήματα του σχολείου; (Μερικές φορές αυτό γίνεται και από κάποιους καθηγητές στα δημόσια σχολεία!). Έχουν πλέον παραδώσει το αγαθό της δημόσιας εκπαίδευσης στα χέρια της παραπαιδείας και των φροντιστηρίων και ξέρουν πως αν δεν προλάβουν οι ίδιοι να καλύψουν τη διδακτέα ύλη, οι μαθητές θα την διδαχθούν στα φροντιστήρια.

Το τραγελαφικό της όλης υπόθεσης, όμως, είναι ότι έχουμε φτάσει στο σημείο που τα φροντιστήρια «ανταγωνίζονται» μεταξύ τους, μέσω των μαθητών, για το ποιο απ' αυτά θα έχει τα καλύτερα αποτελέσματα. Δεν δέχονται πλέον μαθητές με χαμηλό γενικό βαθμό, πράγμα που δείχνει πως στόχος τους δεν είναι ουσιαστικά η παροχή βοήθειας στους μαθητές, αλλά η διατήρηση ενός «καλού ονόματος». Οι μαθητές πηγαίνουν μέχρι και τα Σαββατοκύριακα σε φροντιστήρια, ενώ μπορεί να χρειαστεί να πάνε δυο και τρεις φορές μέσα

σε μια μέρα, ειδικά κατά την περίοδο των διαγωνισμάτων και των εξετάσεων. Οι διακοπές των Χριστουγέννων και του Πάσχα δεν είναι πλέον διακοπές, αλλά «χρόνος χρήμα», που εκμεταλλεύονται τα φροντιστήρια!

Εν κατακλείδι, η ερώτηση εάν οι μαθητές πρέπει να πηγαίνουν φροντιστήρια ή όχι μένει αναπάντητη. Από τη μια ο κάθε μαθητής χρειάζεται να διερευνήσει και να βρει τον κατάλληλο και τον πιο βοηθητικό τρόπο μάθησης γι' αυτόν. Από την άλλη, θα πρέπει όλοι να συνειδητοποιήσουν την αξία της μάθησης μέσα στα σχολεία. Οι μαθητές είναι πιο ξεκούραστοι τις πρωινές ώρες και φυσικά πιο δεκτικοί στην ύλη που παραδίδεται. Οι εκπαιδευτικοί, στην πλειοψηφία τους είναι επαρκώς καταρτισμένοι και έτοιμοι να ανταποκριθούν στα καθήκοντά τους, φτάνει να έχουν τη δυνατότητα να διδάξουν μια ύλη, που να ανταποκρίνεται στον χρόνο που τους παρέχεται. Τέλος, δεν πρέπει κανείς να ξεχνάει και το πλέον σημαντικό: η ψυχολογική κατάσταση και η υγεία των μαθητών είναι πάνω απ' όλα και δεν πρέπει τίποτα να την επηρεάζει αρνητικά και να την αλλοιώνει.

Τα καλύτερα μας χρόνια;

Από την Παφίτη Κυριακή, Α22

Πολλοί άνθρωποι ισχυρίζονται ότι τα εφηβικά χρόνια είναι η καλύτερη περίοδος στη ζωή ενός ανθρώπου. Είναι η περίοδος όπου ο έφηβος μπορεί να διασκεδάσει με τους φίλους του, να γνωρίσει νέα μέρη, νέα πρόσωπα, να αποκτήσει νέες εμπειρίες, αλλά κυρίως να αποκτήσει αξέχαστες αναμνήσεις. Είναι τα τελευταία χρόνια πριν βρεθεί στον κόσμο των ενηλίκων, που είναι γεμάτος ευθύνες και εκπλήξεις. Παρόλα αυτά οι έφηβοι, στη σημερινή εποχή, είναι υποχρεωμένοι να περνούν το χρόνο αυτό, βυθισμένοι σε ατελείωτες υποχρεώσεις και στο κυνήγι της τελειότητας.

Ο τεράστιος φόρτος εργασίας τόσο του σχολείου όσο και των απογευματινών δραστηριοτήτων, που οι έφηβοι είναι επιφορτισμένοι καθημερινά, τους προκαλεί πίεση και άγχος. Ακόμη, οι προσδοκίες και οι απαιτήσεις που δεν παύουν να μεγαθύνονται, μεγιστοποιούν το αίσθημα της σχολικής αποτυχίας (οι αποτυχίες είναι μέρος του παιχνιδιού) και τους απογοητεύουν. Επομένως, οι σημερινοί έφηβοι καταλήγουν να ζουν μια επαναλαμβανόμενη, απaráλλακτη καθημερινότητα: σχολείο, φροντιστήρια, διάβασμα και ξανά σχολείο το επόμενο πρωί. Ένα αδιάλειπτο μοτίβο ρουτίνας και άγχους, που οι έφηβοι καλούνται να αντιμετωπίσουν σαν καλοκουρδισμένες μηχανές.

Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να μην αφιερώνουν χρόνο σε δραστηριότητες που τους ευχαριστούν πραγματικά και τους χαλαρώνουν, επιτρέποντάς τους να κάνουν ένα διάλειμμα από την πεζή και μουντή καθημερινότητά τους. Μερικοί το θεωρούν χάσιμο χρόνου, ενώ κάποιοι άλλοι δεν διαθέτουν τον ελάχιστο χρόνο που χρειάζεται για να απολαύσουν ένα διάλειμμα. Επομένως, μπορεί να αναπτύσσονται ακαδημαϊκά, πνευματικά όμως παραμένουν στάσιμοι, δεν επιτρέπουν στον εαυτό τους να βγει έξω από το προκαθορισμένο πλαίσιο, με αποτέλεσμα να μην μπορούν να αποκτήσουν νέες δεξιότητες. Η ζωή τους περιστρέφεται γύρω από το σχολείο, τα μαθήματα και τις υποχρεώσεις.

Το κυνήγι με τον χρόνο, οι απαιτήσεις, οι υποχρεώσεις, η ύλη, αλλά και τα μαθήματα δεν θα πάψουν ποτέ να μας βασανίζουν. Τα εφηβικά μας χρόνια, όμως, μια φορά θα τα ζήσουμε και διαρκούν ελάχιστο. Έτσι, είναι ιδιαίτερα σημαντικό οι έφηβοι να βοηθηθούν, ώστε να βρουν τις ισορροπίες τους, να χαλαρώσουν και να θέσουν ορθολογιστικά τις προτεραιότητές τους. Επειδή, στο τέλος της ημέρας, είναι στο χέρι μας να αποφασίσουμε εάν η εφηβική μας ηλικία θα είναι ποιοτική ή εάν η εφηβική μας ηλικία θα σκεπάζεται μόνο από το βαρύ πέπλο των υποχρεώσεων.

Το άγχος των εξετάσεων

Από τη Γραμμενίδου Εύη, Α11

Η λέξη άγχος προέρχεται από το αρχαίο ρήμα ἄγχω που σημαίνει πνίγω. Στην καθημερινή ζωή η ετυμολογία της λέξης αυτής χαρακτηρίζει ακριβώς την επίδραση που έχει στην ψυχολογία των μαθητών το κεφάλαιο «εξετάσεις».

Το άγχος γενικά είναι φυσιολογικό και δημιουργικό, αφού κινητοποιεί τους μαθητές, ώστε να καταβάλουν το μέγιστο των προσπάθειών τους, προκειμένου να επιτευχθεί ο στόχος του καθενός. Όμως, στις πλείστες περιπτώσεις των μαθητών το άγχος είναι ο μεγαλύτερος εχθρός τους, αφού οδηγεί σε ψυχικά και ψυχοσωματικά συμπτώματα και περιορίζει την πραγματική ικανότητα για υψηλή επίδοση.

Οι λόγοι που προκαλούν το άγχος είναι πολλαπλοί και διαφορετικοί για κάθε εξεταζόμενο, λόγω του χαρακτήρα, του οικογενειακού υποβάθρου και της καθημερινής του ζωής. Στην πραγματικότητα το άγχος για τις εξετάσεις είναι ένας καμουφλαρισμένος φόβος για την αποτυχία. Όταν οι μαθητές συνδέουν την αξία τους με την απόδοση και τον βαθμό τους σε μια εξέταση, ασκούν πίεση στον εαυτό τους, με αποτέλεσμα να προκαλούν αφενός αρνητικές σκέψεις και αφετέρου άγχος. Όταν, παράλληλα ο μαθητής δεν έχει προετοιμαστεί σωστά και επαρκώς προστίθεται πίεση και το άγχος είναι αναπόφευκτο. Επιπρόσθετη αιτία είναι το ψυχολογικό υπόβαθρο. Ο τρόπος που έχει μεγαλώσει ένας έφηβος, δηλαδή η στάση των γονιών και του στενού οικογενειακού κύκλου και οι υπερβολικές προσδοκίες για τελειότητα παίζουν σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση της αυτοπεποίθησης, αλλά και τον βαθμό του άγχους για κάθε εφήβο. Ο αρνητικός τρόπος σκέψης σε συνδυασμό με τις παραπάνω αιτίες, δημιουργούν έναν φαύλο κύκλο που αναζωπυρώνει το άγχος. Όταν κυριαρχούν οι αρνητικές σκέψεις και η απαισιοδοξία αυξάνεται η ανησυχία, που προκαλεί αποτυχία και η αποτυχία οδηγεί ξανά σε ανησυχία.

Το άγχος όταν ξεφεύγει από τον έλεγχο μπορεί να γίνεται επικίνδυνο και επιβλαβές, αφού περιορίζει την πραγματική ικανότητα για επιτυχία, κινητοποιεί τις αρνητικές σκέψεις και προκαλεί το αίσθημα του φόβου για ματαίωση των προσδοκιών. Ακόμη, τα συμπτώματα του άγχους διαχωρίζονται σε τρεις κατηγορίες, οι οποίες λειτουργούν συνεργατικά τις πλείστες φορές: οι ψυχοσωματικές επιπτώσεις, δηλαδή το αρνητικό συναίσθημα του άγχους εξωτερικεύεται επηρεάζοντας το σώμα συνήθως με ταχυκαρδία, εφίδρωση, τρέμουλο, μυϊκή υπερένταση και αϋπνία. Οι πνευματικές επιπτώσεις, όπως η ασθενής μνήμη, η μείωση αυτοπεποίθησης και η αδυναμία συγκέντρωσης καθώς και οι συναισθηματικές επιπτώσεις, για παράδειγμα η απογοήτευση και ο θυμός.

Συνέχεια στη σελίδα 6

Το άγχος των εξετάσεων

Συνέχεια από την σελίδα 5

Όμως, υπάρχουν πρακτικοί και αποτελεσματικοί τρόποι, οι οποίοι μπορούν να βοηθήσουν στην ελαχιστοποίηση του άγχους. Για να αντιμετωπιστεί το άγχος πρέπει πρώτα να βρεθεί η πραγματική αιτία του. Καλό θα ήταν οι μαθητές να καταγράφουν σε μια κενή, λευκή κόλλα τον λόγο που τους προκαλεί το άγχος και πώς μπορεί να διορθωθεί. Έτσι, θα έχουν μια ξεκάθαρη εικόνα των σκέψεών τους. Ακόμη είναι ζωτικής σημασίας να επικοινωνούν με κάποιον μεγαλύτερο, που εμπιστεύονται ή ακόμα και με κάποιον ειδικό ψυχολόγο. Με αυτόν τον τρόπο θα μπορούν να εκφράζονται, να εξωτερικεύουν τους φόβους τους και να χαλαρώνουν συναισθηματικά.

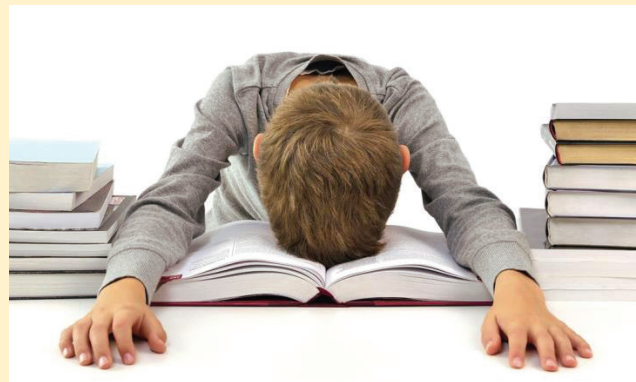
Εξαιρετικά σημαντικής σημασίας είναι η σωματική υγεία. Προϋποθέσεις για καλή υγεία αποτελούν ο καλός και ήρεμος ύπνος, η άσκηση και η διατροφή. Καλό θα ήταν να υπάρχει ένα χρονικό περιθώριο για ύπνο, ο οποίος να είναι ευεγρετικός για την καλύτερη λειτουργία του εγκεφάλου. Η διατροφή πρέπει να είναι ισορροπημένη, εμπλουτισμένη σε βιταμίνες και καλύτερα να αποφεύγονται μεγάλες ποσότητες φαγητών με υπερβολική περιεκτικότητα σε ζάχαρη και λίπος, όπως και ο καφές,

το αλκοόλ και το κάπνισμα. Όσον αφορά το διάβασμα και την προετοιμασία πρέπει να γίνεται συστηματικά και ποιοτικά, αρκετό καιρό πριν την γραπτή εξέταση.

Είναι αναγκαίο να υπάρχει ένα πρόγραμμα με τις προτεραιότητες σε σχέση με τη σωστή οργάνωση του χρόνου. Αυτό είναι και το κλειδί για τη σωστή μελέτη. Βοηθητικό είναι να γίνονται τακτικές επαναλήψεις και συνδυαστικές μέθοδοι μελέτης. Όταν ο μαθητής είναι σίγουρος για την προσπάθεια και τη μελέτη που έκανε, τότε η πιθανότητα για άγχος μειώνεται. Ο ιδανικός τρόπος, όμως, πρέπει να βρεθεί μετά από πολλαπλές δοκιμές από το ίδιο το άτομο. Πριν την εξέταση δεν βοηθά το διάβασμα της τελευταίας στιγμής, αφού επιτείνει τη σύγχυση. Είναι καλύτερο αντί γι' αυτό να αρχίσει να συγκεντρώνει τη σκέψη του και να αποβάλλει τις αρνητικές σκέψεις. Κατά τη διάρκεια της εξέτασης αρχικά να ξεκινά πάντα με αυτά που γνωρίζει καλά και να αποφεύγει τη νευρικότητα και τη βιασύνη. Σε περίπτωση τρακ ένας τρόπος καθησυχασμού είναι να παίρνουμε βαθιές αναπνοές με ένα σταθερό ρυθμό εισπνέοντας από τη μύτη και εκπνέοντας από το στόμα. Στη συνέχεια σφίγγοντας όσο πιο δυνατά

μπορεί τα χεριά του σε γροθιά και μετά αφήνοντας τους μιν να χαλαρώσουν, επαναλαμβάνοντας τρεις φορές σε συνδυασμό με ενθαρρυντικά λόγια και χαρούμενες σκέψεις.

Φυσικά και το άγχος δεν πρόκειται να εξαφανιστεί από τη μια μέρα στην άλλη, αλλά σίγουρα μπορεί να γίνει σωστή διαχείριση και να μειωθεί η επίδραση που έχει στους μαθητές για να καταφέρουν να αποδώσουν τα βέλτιστα αποτελέσματα.

Προσφυγιά, ένα κοινωνικό φαινόμενο

Δικαίωμα στην αξιοπρέπεια

Από τη Ζήνωνος Ασπασία, Α11

Ένα κοινωνικό φαινόμενο που ταλανίζει, στις μέρες μας, πολλές χώρες, μία εκ των οποίων είναι και η χώρα μου, είναι το φαινόμενο της προσφυγιάς. Μέσα από αυτές τις λίγες γραμμές θα ήθελα να εκφράσω αφενός μεν, τη βαθύτατη θλίψη μου, για το δράμα που βιώνουν όσοι άνθρωποι έχουν την κακή τύχη να βρίσκονται στη θέση αυτή του πρόσφυγα, αφετέρου δε, τον έντονο προβληματισμό μου, για το ποιοι είναι υπεύθυνοι για τις δύσκολες συνθήκες διαβίωσης, που αντιμετωπίζουν αυτοί οι άνθρωποι, στις χώρες που προσφεύγουν για ασφάλεια και με ποιον τρόπο μπορούν, να βοηθηθούν, όλοι όσοι πληρούν τα κριτήρια του πρόσφυγα.

Οι πρόσφυγες είναι άνθρωποι που έχουν αναγκαστεί να εγκαταλείψουν τη χώρα καταγωγής τους ή τη χώρα διαμονής τους, λόγω δικαιολογημένου φόβου δίωξης, εξαιτίας εσωτερικών ή διεθνών συγκρούσεων, ή εξαιτίας των θρησκευτικών και πολιτικών τους πεποιθήσεων, ή της φυλής τους και της εθνικότητά τους. Εξαιτίας του φόβου αυτού, αδυνατούν ή δεν επιθυμούν να απολαύσουν και να κάνουν χρήση της οποιασδήποτε μορφής προστασίας που ίσως μπορεί να τους παράσχει η χώρα καταγωγής τους. Είναι άνθρωποι που εκτοπίστηκαν από τις πατρίδες τους, ή από ένα μέρος της πατρίδας τους (όπως στην περίπτωση των Κυπρίων το 1974), διότι καταπατήθηκαν τα ανθρώπινα δικαιώματά τους. Ως εκ τούτου, μετακινούνται σε μια άλλη «ευνοϊκότερη» και «ασφαλέστερη» γι' αυτούς περιοχή ή χώρα, ευελπιστώντας ότι εκεί θα μπορέσουν να απολαύσουν τα δικαιώματα που τους αποστερούν στον τόπο καταγωγής τους και να ζήσουν αξιοπρεπώς, αναζητώντας ένα καλύτερο βιοτικό επίπεδο, τόσο για τους ίδιους όσο και για τις οικογένειές τους. Υπερπηδώντας όλα τα εμπόδια, με μοναδικό γνώμονά τους την ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο, μεταβαίνουν σε άλλες χώρες, είτε πεζοί, διασχίζοντας τα σύνορα των χωρών, είτε μέσω θαλάσσης, διακινδυνεύοντας τη ζωή τους (Ο Περί Προσφύγων Νόμος, Ν 6(Ι)/2000).

Δυστυχώς όμως, δεν είναι λίγες οι φορές που οι πρόσφυγες, αν τελικά καταφέρουν να μεταβούν σε χώρες που θε-

ωρούνται γι' αυτούς ασφαλείς, είτε με νόμιμο, είτε με παράνομο τρόπο, έρχονται αντιμέτωποι με την ξενοφοβία και τον ρατσισμό του ντόπιου πληθυσμού αυτών των χωρών. Περιθωριοποιούνται, αντιμετωπίζονται υποτιμητικά και με καχυποψία. Γίνονται οι «αδύναμοι» έρμαια των δυνατών, αντικείμενο οικονομικής εκμετάλλευσης και συχνά ζουν στην παρανομία, έχοντας πάντοτε τον φόβο της σύλληψης να τους απειλεί σε κάθε βήμα. Μοναδική σανίδα σωτηρίας τους, αλλά και τρόπος νομιμοποίησής τους, η καταχώρηση προσφυγής από μέρους τους, για παροχή διεθνούς προστασίας και αναγνώρισής τους ως πολιτικών προσφύγων, γεγονός που πλείστες φορές, άλλοτε δικαίως, άλλοτε αδικώς, δεν τους αναγνωρίζεται και δεν τους παρέχεται.

Ποιοι ευθύνονται όμως στ' αλήθεια γι' αυτή την κατάσταση; Πολιτικά συμφέροντα, κυρίαρχες χώρες που μπορούν εύκολα να εκμεταλλευτούν την αδυναμία αυτών των ανθρώπων, αλλά και φιλόδοξοι κυβερνήτες είναι οι συνήθεις υπαίτιοι αυτών των ανθρώπινων δραμάτων. Σε ποιους στ' αλήθεια πρέπει να στραφούμε για να μπορέσουμε, έστω και στο ελάχιστο, να αντιμετωπίσουμε αυτό το τόσο μεγάλο κοινωνικό φαινόμενο, που ειδικά στις μέρες μας έχει κλιμακωθεί; Ποιοι είναι οι δυνατοί της γης, που μπορούν

να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους; Η Ύπατη Αρμοστεία του Ο.Η.Ε., οι Πρόεδροι όλων των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο Πρόεδρος των Η.Π.Α., ο Πρόεδρος της Ρωσίας; Ποιοι;

Οι πρόσφυγες είναι άνθρωποι και έχουν αναφαίρετα δικαιώματα, όπως όλοι μας. Πρώτα απ' όλα, το δικαίωμα στη ζωή και την ελευθερία. Το δικαίωμα στην προστασία από τις χώρες που τους φιλοξενούν. Την κοινωνική ενσωμάτωσή τους στις χώρες αυτές, μακριά από τη μάστιγα του ρατσισμού. Το δικαίωμα της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, της μόρφωσης, της εργασίας και προπαντός της αξιοπρεπούς διαβίωσης.

Θερμή παράκληση προς όλους αυτούς τους υποτιθέμενους «δυνατούς της γης», να κάνουν πράξη, όλα αυτά που υπέγραψαν τόσο με τη Συνθήκη της Γενεύης του 1951, καθώς επίσης και με Διεθνή Πρωτόκολλα!! Να αντιμετωπίσουν τους πρόσφυγες σαν να είναι πολίτες της δικής τους χώρας, με ίσα δικαιώματα και ίσες υποχρεώσεις, για ένα καλύτερο και δίκαιο αύριο, προστατεύοντας πρωτίστως τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Εγώ θυμάμαι, εσύ θυμάσαι, αυτός θυμάται...

Από τη Βαρνάβα Θέα, Γ31

Οι ρίζες ενός δέντρου, αν και είναι το λιγότερο φανταστικό μέρος του, είναι και το πιο σημαντικό. Θαμμένες στο έδαφος, αόρατες στην πραγματικότητα, θεωρούνται ως το θεμελιώδες κομμάτι, για να μπορεί να επιβιώσει το δέντρο.

Σαν τις ρίζες ενός δέντρου είναι και οι πρόγονοί μας. Μας βοηθούν να επιβιώσουμε, προσφέροντάς μας ταυτόχρονα τη δυνατότητα να γνωρίσουμε τα ιστορικά γεγονότα, μέσα από την προσωπική ιστορία τους. Γιατί η σύνδεσή μας με την Ιστορία είναι πρωταρχικής σημασίας για την πραγμάτωση του εαυτού μας.

Είμαι η Θέα, μαθήτρια της Γ' Λυκείου... κι έχω να μοιραστώ μνήμες και θύμισες που αγγίζουν την Ιστορία του ελληνισμού τον 20ο αιώνα... ιστορίες που ξεκινάνε στη Μικρά Ασία, διαπερνούν τον αγώνα της ΕΟΚΑ και τερματίζουν στην τουρκοκυπριακή ανταρσία!

Πάντα μου άρεσε να μαθαίνω! Να ακούω τους μεγάλους να μιλάνε για τα παλιά... Σαν σφουγγάρι μαζεύω όλες αυτές τις πληροφορίες και σήμερα είμαι εδώ για να τις διηγηθώ.

Το ταξίδι αρχίζει το 1922, μετά τη μικρασιατική καταστροφή, όταν τα τέσσερα μικρά αδέρφια της οικογένειας Καϊσελί κρύβονταν φοβισμένα μέσα σε αυτοσχέδια λαγούμια κάπου στη μακρινή για εμάς Καισάρεια, στην Καππαδοκία. Χωρίς φαγητό, χωρίς νερό, χωρίς ελπίδα και κυριαρχημένα από φόβο και απόγνωση... Τουλάχιστον μέχρι τότε, είχαν ο ένας τον άλλο, όπως μου διηγείται η θεία Μαρούλα. Τα τέσσερα αδέρφια, κάποια στιγμή, αποφάσισαν να αποδράσουν από την κόλαση της Μικράς Ασίας. Έτσι, άρπαξαν μια ξύλινη σανίδα και χωρίς να το καταλάβουν έφτασαν στην Κύπρο. Οι δύο παρέμειναν εδώ, οι άλλοι δύο συνέχισαν την οδύσσειά τους, για να βρεθούν τελικά στην Ελλάδα. Από τότε δεν ξαναναμώθηκαν ποτέ! Ο προπάππος του παππού μου (από την οικογένεια της μαμάς μου) ο Χριστόδουλος ήταν τότε δεκαοχτώ ετών. Με μεγάλο ψυχής, με κάποια χρήματα που διέσωσε από την Καισάρεια και γεμάτη την καρδιά με αναμνήσεις, έφτασε στο χωριό Ξυλιάτου. Δούλεψε σκληρά, νύχτα μέρα στη δική του πλέον γη και παντρεύτηκε την κοπέλα που αγάπησε. Έκαναν όνειρα μαζί, ήθελαν να ζήσουν μια ευτυχισμένη ζωή, μακριά πλέον από τη φρίκη της καταστροφής που έζησε στα μικράτα του. Όμως, η μοίρα του έπαιξε άσχημο παιχνίδι! Η γυναίκα του πέθανε την ώρα που γεννούσε το πρώτο τους παιδί κι αυτός απαρηγόρητος βρέθηκε ξανά μέσα στο σκοτάδι. Πάλευε μόνος με τέρατα και με χίμαιρες και τρία χρόνια αργότερα έφυγε κι αυτός για να βρει την αγαπημένη του.

Το τρίχρονο παιδί έμεινε πεντάρφανο. Η οικογένεια της μητέρας του «ανέλαβε» να το μεγαλώσει. Στην πραγματικότητα, όμως, μηχανεύονταν τη φυσική εξόντωση του παιδιού, ώστε να οικειοποιηθούν την περιουσία του Μικρασιάτη πατέρα του. Η παπαδιά του χωριού αντιλήφθηκε τα πονηρά σχέδια της οικογένειας, λίγο πριν πεθάνει το παιδί και το πήρε κοντά της. Όμως, δεν μπόρεσε να του προσφέρει όλα όσα ένα παιδί χρειάζεται και το παιδί βρέθηκε τελικά προστατευόμενος του δασκάλου του χωριού. Ο δάσκαλος έβαλε πανιά στα όνειρά του και το πανέξυπνο παιδί κατάφερε να μεγαλοουργήσει... Από τότε, έπιασε τη ζωή στα χέρια του, για να έχουμε να λέμε μέχρι και σήμερα και γι' αυτόν, αλλά και για τον πατέρα του.

Μισό αιώνα αργότερα, η πυξίδα μας οδηγεί στον απελευθερωτικό αγώνα της ΕΟΚΑ. Θα παρακολουθήσουμε την ιστορία της οικογένειας του μπαμπά μου, μια ιστορία γεμάτη αγάπη για τον τόπο και τον ελληνισμό. Μια ιστορία χιλιοειπωμένη από την αγαπημένη μου γιαγιά τη Μαρία, που με καμάρι συνέχεια αναφέρει ότι είναι ξαδέλφη του ήρωα Στυλιανού Λένα. Μάλιστα θυμάται ότι μετά τον θάνατό του, η μητέρα του ήθελε να πάει κοντά

της, να της πει «μπράβο» από τον γιο της, που πριν πεθάνει της είχε πει πως η Μαρία η Χανδριώτισσα, είναι η πιο άξια γυναίκα του χωριού.

Η γιαγιά Μαρία ήταν υπεύθυνη στην Α.Ν.Ε. Χανδριών. Η πρώτη της αντιστασιακή πράξη ήταν ο λιθοβολισμός των αγγλικών οχημάτων κατά τη διάρκεια του κέρφιου (αναγκαστική απαγόρευση κυκλοφορίας). Οι Άγγλοι τότε δεν διανοούνταν ότι την επίθεση την έκανε γυναίκα.

Η γιαγιά μου συχνά αναφέρει το κρησφύγετο που διατηρούσαν, μαζί με τον παππού, μέσα στο σπίτι τους, στο Ξυλιάτο. Αυτή, μαζί με την ομάδα γυναικών, για την οποία

«Πρώτα θα αρχίσω με λιγμούς, και με μεγάλους κόπους,

διότι εξορίσασιν τους Αρχιεπισκόπους...

Θεέ μου, πώς εβόσταξες μιαν τέθοικαν εξορία,
για τον Αρχιεπίσκοπο τζιαι για τον Κυρηνεία;

Καλέ μου αρχιεπίσκοπε καθόλου μη λυπάστε...
Πάλι με χρόνια με καιρούς, πάλι κοντά μας θα 'στε!

Τον χάρτη που διέταξαν για να σας εξορίσει,
Τρεις χρόνους να ψυχομασεί τζιαι ζωντανούς να μεν
αήσει!

Οι Κύπριοι με τους Ελληνες, θέννα ενωθούσιν, κι
αυτούς τους Αγγλους τους σκληρούς, θα τους κλω-
τσοκοπούσιν!

Πιάσαν τα παλικάρια μας, στη φυλακή τα βάλαν...
Αλλα ισόβια δεσμά και άλλα εις κρεμάλαν.

Αγγλοι, γιατί τα μαστιγώνετε χωρίς καμιά αιτία;
Διότι αγωνίζονται για την ελευθερία;

Να φύγετε οι Αγγλοι που μέσα στο νησί...
Θα σας το πούμεν ούλλοι μας και όχι οι μισοί!)

(Απόσπασμα από το ποίημα της γιαγιάς μου για το 1955)

ήταν υπεύθυνη, μαγείρευε για τους αγωνιστές και τους έπλενε τα ρούχα. Ο παππούς, από την άλλη, ήταν στις μάχες μαζί με τους συναγωνιστές του (τον Πεττεμερίδη, τον Πολύκαρπο και τον Πανίκο). Στη μάχη, στο Σαράντι, ο Πεττεμερίδης (ψευδώνυμο Κάδμος) σκοτώθηκε, ενώ ο παππούς γλίτωσε από το θανατηφόρο βόλι του Αγγλου, λόγω των συναγωνιστών του.

Ποτέ δεν ξέχασε η γιαγιά το νεκροκρέβατο του Κάδμου, με την ελληνική σημαία να τον σκεπάζει και τη γυναίκα του απαρηγόρητη να κλαίει με αναφιλητά. Ο παππούς ποτέ δεν αποδέχτηκε τον θάνατο του φίλου του, του Κάδμου του. Χρόνια αργότερα από εκείνη την τραγική μέρα, συνέχισε να αναζητά τον φίλο του, για να γιορτάσουν μαζί τη νίκη κατά των Άγγλων. Ζητούσε επίμονα να τον πάρουν στο σημείο της μάχης. Ο παππούς μου, σε πλήρη ταραχή τριγύριζε μες τις πλαγιές από τον ένα πεύκο στον άλλο,

αναζητώντας τον «Κάδμο του», τον λατρεμένο του φίλο που δε θα μπορούσε να ξανά αντικρίσει πια, να του ανακοινώσει για τη νίκη τους, αλλά και για τα επιτεύγματα όλου του χωριού έναντι του εχθρού, των Άγγλων.

Μια συγκλονιστική και αξέχαστη παιδική εικόνα για τη θεία μου Μαρούλα, που αν και μικρή τότε, της έμεινε χαραγμένη στο μυαλό της.

1962! Ο παππούς μου, ο πατέρας του μπαμπά μου, ο Μιχαλάκης Βαρνάβας, απόγονος του Μικρασιάτη Χριστόδουλου, αποφοιτώντας από το Παγκύπριο Γυμνάσιο Λευκωσίας με βαθμό άριστα, κατατάχθηκε στην Εθνική Φρουρά, ως καταδρομέας. Στα είκοσί του χρόνια κλήθηκε να αντιμετωπίσει την τουρκοκυπριακή ανταρσία και γεμάτος θάρρος βρέθηκε στα βουνά της Τυλληρίας στις 6 Αυγούστου 1964. Η μοίρα καταδρομών παίρνει θέση μάχης απέναντι στους στασιαστές Τουρκοκυπρίους. Στη γύρω περιοχή βρίσκονται και τα χωριά Κόκκινα, Αλεύκα και Λιμνίτης, που σήμερα είναι κατεχόμενα.

Παρασκευή, 7 Αυγούστου γενικεύεται η σύρραξη και δίνεται εντολή στη μοίρα καταδρομών να επιτεθεί κατά των στασιαστών Τουρκοκυπρίων που επάνδρωναν τα φυλάκια στην κορυφή «Λωρόβουνο». Ο πρώτος λόχος φεύγει και προχωρά προς τα υψώματα κι αρχίζει η μάχη με τους Τουρκοκυπρίους, ώστε να βοηθηθεί ο 3ος λόχος, να επιτεθεί και να καταλάβει τα υψώματα του Λωροβούνου. Η μάχη μαίνεται για τρεις ώρες, από τις 16:00-19:00μ.μ, επέρχεται το σκότος και οι στασιαστές οπισθοχωρούν από τις θέσεις μάχης τους και κατευθύνονται προς το αρχηγείο τους, στα Κόκκινα.

«Έπесαν οι τρεις δικοί μας, τα τρία παλικάρια μας...Ο διοικητής του 3ου λόχου, ο Έλληνας υπολοχαγός Παπαγεωργίου Νικόλαος, ο πολυβολητής Απλητσιώτης Γεώργιος και ο διαβιβαστής του λόχου, Μιχαλάκης Κουσουλίδης», είπε ο παππούς.

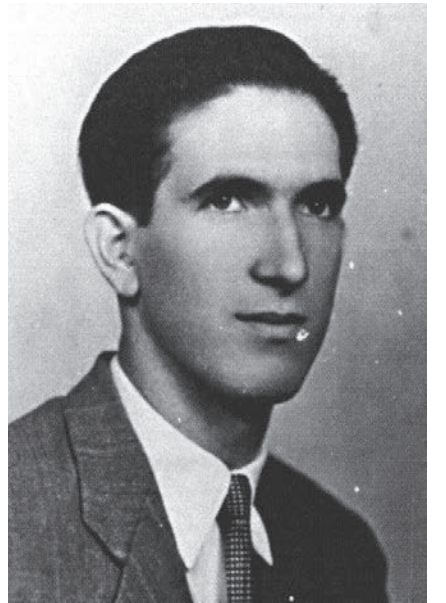
Ξημερώνει Σάββατο 8 Αυγούστου και αρχίζει η προέλαση προς το τουρκοκυπριακό χωριό «Κόκκινα». Στις 16:00 το απόγευμα, φθάνει η τουρκική αεροπορία, πολυβολώντας και βομβαρδίζοντας την περιοχή.

Η επίθεση κορυφώθηκε τις δύο επόμενες μέρες, όταν κυπριακά χωριά βομβαρδίστηκαν με βόμβες ναπάλμ. Εκατοντάδες τα θύματα μεταξύ των πολιτών...Οι καταδρομείς έμειναν δεκαπέντε ημέρες στα βουνά και στις 20 Αυγούστου επέστρεψαν στις βάσεις τους στην Ευρύχου, εφόσον επενέβηκε το Συμβούλιο Ασφαλείας διέταξε κατάπαυση του πυρός, σηματοδοτώντας το τέλος μιας επίμονης μάχης. Ήταν η μάχη που όρισε πρώτη τη σημερινή «πράσινη γραμμή».

Όταν ρώτησα τον παππού μου ευθέως αν σκότωσε ποτέ κάποιον εχθρό, με ειλικρίνεια μου απάντησε πως αμαρτία ή όχι, μόνο ο Θεός το καθορίζει αυτό... Η συνείδησή του ωστόσο ήταν καθαρή, γνωρίζοντας πως εκτέλεσε το καθήκον που είχε απέναντι στον ίδιο, στο έθνος μας, αλλά και στον κόσμο όλο...

Τρεις ιστορίες, τριών διαφορετικών εποχών, γεμάτες ηρωισμό και αυτοθυσία...

«Τη λευτεριά το λοιπόν ο καθένας μας τήνε χρωστάει σ'όλους. Μια λευτεριά μονάχα για τον ένα δε φελάει σε τίποτα (αν υπάρχει). Τίποτα δεν είναι μίτη για τον ίδιον...» (Γ. Ρίτσος, «Αποχαιρετισμός»).

Η φυλακή είναι θάλασσα.
Ποτέ δεν ξέρεις πότε θα ξεσπάσει φουρτούνα!

Επίσκεψη στις Κεντρικές Φυλακές Κύπρου

Από τους Γιαννούρα Βασίλη, Λοϊζου Ελίνα,
Νικολάου Στέλλα, Σωκράτους Έλενα, Γ33

Αφορμή για να ενισχυθεί το ενδιαφέρον μας για τα τεκταινόμενα στις Κεντρικές Φυλακές στη Λευκωσία, στάθηκε το ντοκιμαντέρ του Netflix «Inside the World's Toughest Prisons». Στον 6ο κύκλο της σειράς ο παρουσιαστής Raphael Rowe επισκέπτεται τις Κεντρικές Φυλακές της Κύπρου, τις οποίες αποκαλεί «ουτοπική φυλακή». Μάλιστα, όπως τονίζεται στο ντοκιμαντέρ «οι κυπριακές φυλακές επιλέχθηκαν ανάμεσα στις καλύτερες, ως προς το σωφρονιστικό τους έργο, που έχει ως αποτέλεσμα τη μείωση του ποσοστού υποτροπής από 50% σε 14%». Έτσι, θελήσαμε να εξακριβώσουμε από πρώτο χέρι εάν τα όσα προβλήθηκαν στο Netflix όντως αληθεύουν.

Η ομάδα προσπάθησε να κλείσει ραντεβού για συνέντευξη με τη Διευθύντρια των Φυλακών και αρχιτέκτονα των νέων μεθόδων που λαμβάνουν χώρα στο σωφρονιστικό ίδρυμα κα Άννα Αριστοτέλους από τα τέλη Οκτωβρίου. Τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν με την αιφνιδιαστική καταγγελία από μέρους της εναντίον υψηλόβαθμου στελέχους της Αστυνομίας, για ενδεχόμενο διάπραξης ποινικών αδικημάτων και τελικά η απομάκρυνσή της από τη Διεύθυνση των Κεντρικών Φυλακών καθυστέρησε την επίσκεψή μας, η οποία τελικά πραγματοποιήθηκε στις αρχές Μαρτίου.

Τα μέτρα ιδιαίτερα αυστηρά κατά την είσοδό μας, γεγονός όμως που δεν μας ξένισε, αφού μπαίναμε σε ένα σωφρονιστικό ίδρυμα. Μας υποδέχτηκε ο κ. Τάσος Τραττονικόλας, δεσμοφύλακας, Υπεύθυνος της Αστυνομικής Ακαδημίας και των Ευρωπαϊκών Προγραμμάτων, ο οποίος μας παρουσίασε όλα όσα τεκταίνονται στις Κεντρικές Φυλακές, αλλά ήταν και πρόθυμος να απαντήσει στις ερωτήσεις μας. Το πιο συναρπαστικό σημείο της επίσκεψής μας ήταν όταν περπατήσαμε ανάμεσα στους κρατούμενους, που βρίσκονταν στην αυλή της κλειστής φυλακής και συνομιλήσαμε με κάποιους από αυτούς.

Όσο και αν ο όρος φυλακή φαντάζει συγκεκριμένος, οι Κεντρικές Φυλακές Κύπρου διαφέρουν από αυτές του εξωτερικού και βασίζονται στο ιρλανδικό μοντέλο. Στην Κύπρο, όπως μας εξήγησε, υπάρχει μία και μόνο φυλακή, η οποία χωρίζεται σε εννέα πτέρυγες και καλύπτει όλες τις ανάγκες της χώρας. Την πτέρυγα των ανηλίκων (16-21 ετών), την πτέρυγα των γυναικών, την πτέρυγα των ψυχικά ασθενών, την πτέρυγα των σεξουαλικά κατάδικων και την πτέρυγα των υπόδικων (δηλαδή, όσων δεν καταδικάστηκαν ακόμα από το Δικαστήριο) κλπ. Στο ποινικό σύστημα της Κύπρου η παράνομη μετανάστευση θεωρείται ποινικό αδίκημα, γι' αυτό και στον χώρο της κλειστής φυλακής βρίσκονται και πολλοί παράνομοι μετανάστες. Όπως μας λέχθηκε καμιά κυβέρνηση δεν είναι διατεθειμένη να επενδύσει στις φυλακές και γι' αυτό τον λόγο υπάρχει υπερπληθυσμός στις Κεντρικές Φυλακές. Παρά την απομάκρυνση της κας Αριστοτέλους, ο νυν Αναπληρωτής Διευθυντής ακολουθεί το όραμά της και αυτό φαίνεται από το καθημερινό πρόγραμμα των καταδίκων.

Το καθημερινό πρόγραμμα των καταδίκων έχει ως εξής:

ΩΡΑ	ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
6:00πμ.	Ξύπνημα – Άνοιγμα κελιών
7:00πμ.	Καταμέτρηση Πρόγευμα ανά πτέρυγα Καθήκοντα - Δραστηριότητες
11:00πμ.	Καταμέτρηση
Μεσημεριανό	(Ξεχωριστό διαιτολόγιο για μουσουλμάνους, vegan κλπ.)
5:30μμ. (Χειμώνα)	
6:00μμ. (Καλοκαίρι)	Κλείνονται στις πτέρυγες (επιτραπέζια παιχνίδια, τηλεόραση, συνδρομητικά κανάλια)
9:00μμ. (Καθημερινές)	
10:00μμ. (Σ/Κ)	Κλείνονται στα κελιά

Τα καθήκοντα και οι δραστηριότητες τους συμπεριλαμβάνουν τα εξής:

- Επαγγελματικές υποχρεώσεις
- Καθάρισμα πτερύγων (από προεπιλεγμένους φυλακισμένους)
- Μαγειρεία
- Κηπουρική
- Κουρέια
- Σιδηρουργικές – ξυλουργικές εργασίες (τα έργα τους μπορούν να πωληθούν εκτός φυλακής)
- Επισκέψεις 10 φορές ανά μήνα από κατάλογο 30 ατόμων, που έχει δηλώσει από πριν ο φυλακισμένος
- Χρήση τηλεφώνου σε θαλάμους οποιαδήποτε ώρα
- Γυμναστήρια (υπάρχουν 8 γυμναστήρια με γυμναστές από τον ΚΟΑ)

Η καθημερινότητα των κρατούμενων περιλαμβάνει ποικίλες δραστηριότητες όπως γυμναστήριο, πάρτι που διοργανώνονται για τα παιδιά των κρατούμενων, γάμοι, σινεμά, γλυπτική και ξυλουργική. Επίσης έχουν δημιουργηθεί διάφοροι όμιλοι, όπως είναι αυτός του θεάτρου και της μουσικής και συχνά διοργανώνονται παραστάσεις. Λόγω της στενής αυ-

τής σχέσης οι υπεύθυνοι της φυλακής γιορτάζουν και κάποιες πιο ιδιαίτερες μέρες, όπως είναι αυτή της γυναίκας που μοιράζονται τριαντάφυλλα σε όλες τις κρατούμενες. Παράλληλα, σέβονται τη διαφορετικότητα, την κουλτούρα και τη θρησκεία του κάθε φυλακισμένου καθώς υπάρχει εκκλησία αλλά και τζαμί. Επιπρόσθετα οι επιλογές στα γεύματα είναι ποικίλες για να ικανοποιούν τις ιδιαιτερότητες των διαφόρων θρησκευμάτων π.χ. στους μουσουλμάνους δίνεται η επιλογή του κοτόπουλου αντί του χοιρινού κρέατος.

Ακόμα μία δραστηριότητά τους είναι το σχολείο και η ψυχοθεραπεία. Στο σχολείο μπορούν οι κρατούμενοι να φοιτήσουν σε όλες τις βαθμίδες και να αποφοιτήσουν. Υπάρχουν εννέα σχολεία, στα οποία διδάσκουν καθηγητές δημόσιων σχολείων και δίνεται η ευκαιρία σε όσους επιθυμούν να πάρουν προπτυχιακό και μεταπτυχιακό δίπλωμα χάρη στη συνεργασία των φυλακών με κάποια ιδιωτικά πανεπιστήμια. Από την άλλη, αν και υποχρεώνονται να επισκεφτούν ψυχοθεραπευτή στην αρχή της φυλάκισής τους για αξιολόγηση, αν το επιθυμούν μπορούν αν συνεχίσουν τις συναντήσεις, είτε για επίλυση προσωπικών τους θεμάτων είτε για απεξάρτηση από ουσίες με το πρόγραμμα ΔΑΝΑΗ και το πρόγραμμα χορήγησης των υποκατάστατων. Επίσης, τους δίνεται η δυνατότητα να επισκεφθούν, αν το επιθυμούν, ιδιώτη γιατρό.

Δεν ακολουθείται αυστηρή μεταχείριση των κρατούμενων, αφού το σύστημα, το οποίο ακολουθείται και που εφαρμόστηκε μετά την είσοδο της κυρίας Αριστοτέλους ως διευθύντρια είναι εναντίον των διακρίσεων και οι δεσμοφύλακες φροντίζουν έτσι ώστε η μεταχείριση προς τους κρατούμενους να είναι για όλους η ίδια. Επιπλέον, δεν υπάρχει κανόνας για την ενδυμασία, την οποία θα πρέπει να έχουν οι φυλακισμένοι, οπότε δεν υπάρχουν

Συνέχεια στη σελίδα 9

Επίσκεψη στις Κεντρικές Φυλακές Κύπρου

Συνέχεια από την σελίδα 8

συγκεκριμένες στολές και είναι ελεύθεροι να φορέσουν ότι αυτοί επιθυμούν. Επιπρόσθετα, οι κρατούμενοι δέχονται την καλύτερη (για τον συγκεκριμένο χώρο) μεταχείριση που θα μπορούσαν να έχουν, αφού δεν φαίνεται να περιορίζονται σε οποιοδήποτε τομέα.

Η σχέση των κρατουμένων με τους δεσμοφύλακες είναι φιλική και ανθρώπινη. Οι δεσμοφύλακες γνωρίζουν τους προβληματισμούς των κρατουμένων, αλλά και τις ανάγκες τους, γι' αυτό τους παρέχεται οτιδήποτε ζητήσουν. Αυτό που τονίστηκε είναι ότι η συντριπτική πλειοψηφία των κρατουμένων δεν μεγάλωσε σε ένα υποστηρικτικό οικογενειακό περιβάλλον, γι' αυτό τον λόγο στις φυλακές προσπαθούν να είναι υποστηρικτικοί και όχι τιμωρητικοί με τους κρατούμενους.

Έγινε παραδοχή, πως δεν κυλάνε όλα ήρεμα. Πολλές φορές οι κρατούμενοι παρεκτρέπο-

νται και για τον λόγο αυτό τους επιβάλλονται διάφορες ποινές, με στόχο να συνεντιστούν. Όπως χαρακτηριστικά μας λέχθηκε «η φυλακή είναι θάλασσα. Ποτέ δεν ξέρεις πότε θα ξεσπάσει φουρτούνα».

Συμπερασματικά, θα μπορούσε να λεχθεί ότι η κάθε χώρα ακολουθεί και δημιουργεί σωφρονιστικά συστήματα, τα οποία στόχο έχουν την ενσωμάτωση των κρατουμένων στην κοινωνία, εφόσον εκτίσουν την ποινή τους. Στις κυπριακές φυλακές συγκεκριμένα έχουν μειωθεί κατά πολύ τα βίαια περιστατικά, χωρίς αυτό να σημαίνει πως έχουν εξαφανιστεί. Μήπως θα έπρεπε να υπάρχουν πιο αυστηρά μέτρα ή η χαλαρότητα των μέτρων πρόληψης και κανόνων είναι αυτή που θα επιφέρει μεγάλες αλλαγές στην κοινωνία του σήμερα; Η επίσκεψή μας στις φυλακές πραγματικά μας προβλημάτισε!

World's Toughest Prisons

Κυπριακό Σωφρονιστικό Σύστημα: επανάσταση ή αναρχία;

Από τους Γιαννούρας Βασίλη, Λοϊζου Ελίνα,

Νικολάου Στέλλα, Σωκράτους Έλενα, Γ33

Η επίσκεψή μας στις Κεντρικές Φυλακές πραγματικά μας προβλημάτισε. Ήμαστε αυτόπτες μάρτυρες σε διάφορα που τεκταίνονται στον χώρο των φυλακών: γάμο (δυστυχώς δεν παρακολουθήσαμε την τελετή, αλλά είδαμε την έλευση της γαμήλιας τούρτας και κάποιων καλεσμένων στον χώρο), μάθημα Αγγλικών από έναν γνωστό μας καθηγητή, που εργάζεται και στο σχολείο μας, γυμναστική από τους κρατούμενους στην κεντρική αυλή, παιδότοπο για τα παιδιά των κρατουμένων, όταν αυτά πηγαίνουν επίσκεψη στον κρατούμενο γονέα τους.

Μάθαμε από τα άτομα που εργάζονται στον χώρο των φυλακών ότι συνεχίζει να υπάρχει το όραμα της τέως Διευθύντριας των Κεντρικών Φυλακών, ένα όραμα βασισμένο στην αρχή της ισότητας, ανθρωπιστικό και με γνώμονα τον σωφρονισμό των καταδικών και όχι την ισοπεδωτική τιμωρία τους. Οι αυτοκτονίες μειώθηκαν, οι συνθήκες παραμονής των καταδικασθέντων βελτιώθηκαν και μειώθηκε το ποσοστό υποτροπής των φυλακισμένων (δηλαδή της νέας καταδίκης τους και επιστροφής τους στη φυλακή) στο 14%.

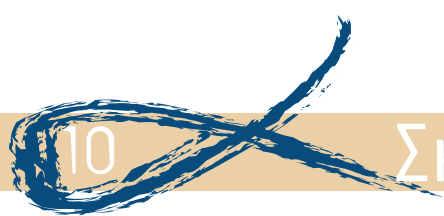
Περπατήσαμε δίπλα στους κρατούμενους, είδαμε πολλούς μετανάστες να κρατούνται εκεί, αφού η παράνομη διαμονή τους στην Κύπρο ισοδυναμεί με ποινικό αδίκημα. Είδαμε στην πράξη τι σημαίνει υπερπληθυσμός στις φυλακές και στενοχωρηθήκαμε όταν μάθαμε ότι δεν υπάρχει ξεχωριστός χώρος διαμονής των ανήλικων κρατουμένων. Μάθαμε ότι διαχρονικά το κράτος δεν επενδύει στις φυλακές, αλλά ενημερωθήκαμε και για τις ανέσεις που απολαμβάνουν οι φυλακισμένοι. Πίσω από το μοντέλο αυτό της φυλακής βρίσκεται μια γυναίκα, η Άννα Αριστοτέλους, που αναδείχθηκε σε μια μητρική φιγούρα για όλους τους κρατούμενους, αφού τους επέτρεψε να διαβιούν με αξιοπρέπεια τη φυλάκισή τους.

Το συζητήσαμε με τους συμμαθητές μας, όταν επιστρέψαμε στο σχολείο και οι απόψεις ήταν διφορούμενες: όντως οι άνθρωποι αυτοί σωφρονίζονται; Τα ποσοστά συνηγορούν θετικά. Είναι οι Κεντρικές Φυλακές της Κύπρου ένας χώρος που σε κάνει να εύχεσαι να μην περάσεις το κατώφλι της; Σίγουρα όχι! Ίσως κάποιοι κρατούμενοι να περνάνε καλύτερα

στη φυλακή από ότι στο σπίτι τους, αφού οι περισσότεροι από αυτούς, όπως μας λέχθηκε, δεν μεγάλωσαν σε ένα υποστηρικτικό περιβάλλον, όμως στις φυλακές βρήκαν και υποστήριξη και συμπαράσταση.

Το ερώτημα παραμένει αμείλικτο: εάν οι άνθρωποι τιμωρούνται παραδειγματικά, σωφρονίζονται και οδηγούνται στο ίδιο δρόμο; Το υποστηρικτικό περιβάλλον των Κεντρικών Φυλακών μπορεί να αλλάξει τη ζωή των κρατουμένων και να τους βοηθήσει να επανεκκινήσουν; Εμείς θα θέσουμε ένα διαφορετικό προβληματισμό για τον χώρο των σχολείων: οι αυστηρές τιμωρίες και μόνο βοηθάνε τους παραβατικούς μαθητές; Χρειάζονται τα παιδιά αυτά να συνειδητοποιήσουν, ότι το σχολείο δεν λειτουργεί μόνο τιμωρητικά, αλλά είναι έτοιμο να τους βοηθήσει σε πολλά επίπεδα, όπως ακριβώς συμβαίνει και στον χώρο των Κεντρικών Φυλακών;

Κραυγή αγωνίας...

Από την Τσίγκη Στυλιανή, Γ31

Και πάλι η ιστορία συνεχίζεται, μέρα ξημερώνει και ήλιος ανατέλλει εις τους ουραμούς, μα τι ειρωνεία ετούτη ο άνθρωπος να μην μπορεί να αντικρίσει το φως, να ζει μέσα στο σκότος! Ο πλούσιος να τρώει τον φτωχό και ο μεγάλος να τσαλαπατάει την ψυχή του μικρού! Ως πόσο θα ζούμε με αυτόν τον αγέρα;; Ως πόσο θα αναγκάζομαι να βλέπω αυτούς τους κακόμοιρους ανθρώπους να κλαίνε, να πονάνε; Να βγαίνω έξω στους δρόμους και να βλέπω, τι; Την κατάντια που έσπειρε ο μεγάλος, τους ανθρώπους όλους να διαδηλώνουν για τις καταστροφές που υπέστησαν οι ψυχές τους, να βλέπω πινακίδες να καταγράφουν τους νεκρούς που έχασαν επειδή ο μεγάλος ξανθός φαγάνας ήθελε να δείξει τη δύναμη που έχει κάτω απ'τα μανίκια, τα μπράτσα του, που μόνο ξεφούσκωτα μοιάζουν να 'ναι! Μα τι καταλαβαίνεις εσύ από αυτό που σου γράφω; Κραυγή αγανάκτησης για αυτόν τον ξανθό! Εγώ θυμώνω με σένα και μόνο! Που βλέπεις αυτούς τους ανθρώπους, που με κάθε τρόπο προσπαθούν να σε κινητοποιήσουν να συγκινηθείς, επίκληση στο συναίσθημα το όπλο τους, για να τους βοηθήσεις! Θυμώνω με εμένα που τους κοιτώ και τους λυπάμαι και δεν κάνω κάτι! Άσε τα ειρωνικά ερωτήματα μέσα στο κεφάλι σου τύπου «και τι περιμένεις να κάνω εγώ;» Να παίρνεις μέρος σε αντιπολεμικές εκδηλώσεις, να γίνεις ενεργός και να προσφέρεις τρόφιμα, όχι χαβιάρι και αστακούς που σου αρέσει να έχεις στο πιάτο, για να το διαφημίσεις στον προσωπικό σου λογαριασμό στα Μ.Μ.Δ! Ξύπνα, πόσταρε κάποια ενθαρρυντικά λόγια εναντίον του απαράδεχτου αυτού πολέμου! Κινητοποίησε τον κόσμο γύρω σου να προσφέρει αγάπη, βοήθεια, στήριξη, δύναμη! Πρόσφερε ένα πιάτο φαΐ, συνέβαλε σε ένα συσσίτιο! Είναι άμαχοι, δίχως όπλα, δίχως σθένος, είναι μικροί, μα με 'σένα μαζί θα σταθούν στο ανάστημά τους, να αντέξουν, να πολεμήσουν!!! Ο πόλεμος είναι σαν αυτό που πολλοί από εμάς κατάπιε, αντέξαμε, ανεχτήκαμε, νικήσαμε! Σαν το bullying που πολλοί από εμάς δεχτήκαμε και κοίτα, αν ήσουν εσύ ένα θύμα αυτού του φαινομένου, σκέψου πως το αντιμετώπισες. Υπήρξε κάποιος τρίτος στη ζωή σου έστω και στιγμιαία, έστω προσωρινά! Αυτός ο τρίτος που σου ανύψωσε το ηθικό και έγινε ακμαιότατο και αναλλοίωτο! Αυτός που σου έδωσε τη δύναμη να σταθείς στα πόδια σου, ώστε να μπορείς να περπατήσεις ξανά! Βοήθησε τον συνάνθρωπό σου! Τον αδελφό σου! Αδέλφια δεν είναι μόνο όσοι μοιράζονται το ίδιο αίμα, την ίδια μητέρα, τον ίδιο πατέρα. Αδέλφια είναι τα άτομα που αγαπιούνται αληθινά και με αγνή αγάπη, ανθρώπινη, όχι απαραίτητα ερωτική. Άνθρωπος είναι αυτός που μοιράζεται την καλοσύνη της ψυχής του και την άφατη αγάπη, που ο δημιουργός του προσέφερε για να προσφέρει! Αυτός είναι ο άνθρωπος και αδελφός! Σήκω πάνω και άνοιξε τα μάτια σου να δεις τι βλέπω, μια καταστροφή που αν δεν ενεργήσουμε όλοι σύσσωμα, αυτή η ραγδαία καταστροφή θα πλήξει την ανθρωπότητα!

Μεγαλείο Ανθρωπιάς

Από την Τσίγκη Στυλιανή, Γ31

Ο άνθρωπος δεν είναι φτιαγμένος για να ζει μόνος. Ο άνθρωπος είναι πλασμένος για συντροφιά, για μια παρέα κάθε βράδυ πριν κλείσει τα βλέφαρά του και χαθεί στην αγκαλιά του Μορφέα. Ο άνθρωπος δεν είναι μια φιγούρα σε ένα θολωμένο τζαμί του μπάνιου, είναι μια θέωση. Ένας ναός που κατοικεί μέσα. Ο άνθρωπος, έχει μορφή λυτρωτή και ψυχή αγγέλου, γιατί ο άνθρωπος είναι αγγελικά πλασμένος. Δεν είναι τέρας, εξελίχθηκε σε αυτό. Δεν είναι μια μαύρη σκουριά στο ασήμι, είναι ο χρυσός, η ψυχή του είναι άλικο ρουμπίνι. Ο άνθρωπος έχει πνεύμα τόσο βελούδο όσο τα πέταλα ενός χειμερινού τριαντάφυλλου, που δε μαραίνεται καθώς σταλάζουνε πάνω του οι παγωμένες χιονονιφάδες. Ο άνθρωπος ξεκινάει από το μηδέν και εξελίσσεται στο άπειρον. Ένα βαθυστόχαστο γνωμικό είναι η ζωή του και μια άβυσσος η καρδιά του. Ο άνθρωπος δεν αγαπάει απλά, αλλά έχει τη δυνατότητα να λατρεύει. Κάτι τόσο δυνατό που μόνο ένας Άνθρωπος μπορεί να κατανοήσει τι εστί Λατρεία. Ο άνθρωπος μπορεί να ερωτεύεται, δεν μισεί, απλώς πληγώνεται, απογοητεύεται. Γιατί ο άνθρωπος έχει συναισθήματα. Συναισθήματα τόσο σπουδαία που μοιάζουν με ένα λιβάδι του απροσπέλαστου Παραδείσου. Δεν είναι παγόβουνο η καρδιά του, είναι ένας σκούρος ταλαιπωρημένος γαϊόσακος, που μέσα κρύβει καλά μια μυστική παπαρούνα, που φοβάται μην τυχόν και του την κλέψουν τα τέρατα. Ο άνθρωπος είναι αξία όχι ιεροσουλιά! Γι' αυτό ο Άνθρωπος δεν θα γίνει ποτέ ανθρωπάκος ή τέρας, θα παραμένει πάντα Άνθρωπος.

Φεμινισμός, Πατριαρχία, Ισότητα

Η ώρα της ισότητας έχει έρθει!

Από τη Γρηγορίου Ελευθερία, Γ21

Τα ανθρώπινα δικαιώματα αποτελούν αναπαλλοτρίωτα θεμελιώδη δικαιώματα, που κάθε άτομο δικαιούται να έχει από τη στιγμή που γεννιέται απλώς και μόνο επειδή είναι ανθρώπινο ον. Όλοι μας, λοιπόν, έχουμε το δικαίωμα στη ζωή, στην ελευθερία σκέψης και έκφρασης. Παράλληλα με αυτά, έχουμε και το δικαίωμα στην εργασία, στην εκπαίδευση, το δικαίωμα στην υγεία και την ιατρική περίθαλψη. Από μικρή ηλικία πληροφορούμαστε γι' αυτά μας τα δικαιώματα και μαθαίνουμε να τα διεκδικούμε όταν αυτά καταπατούνται. Όμως, κατέχουμε όντως όλοι, ανεξαρτήτως φύλου, τα ίδια δικαιώματα;

Ζούμε σε μια κοινωνία, στην οποία τα δικαιώματά μας καταπατούνται καθημερινά, αν και ζούμε στο 2023, ακόμη φωνάζουμε για τα αυτονόητα. Κύρια θύματα αυτής της εκμετάλλευσης τείνουν να είναι οι γυναίκες, οι οποίες υποτιμούνται συνεχώς και υποβαθμίζονται έναντι των ανδρών. Σε πολλές χώρες του κόσμου οι γυναίκες στερούνται των

δικαιωμάτων τους στην ισότητα, στην ελευθερία έκφρασης, στην παιδεία, στην εργασία, στις υγιεινές συνθήκες διαβίωσης. Τα ανθρώπινα δικαιώματα αποτελούν δικαιώματα των γυναικών και τα δικαιώματα των γυναικών είναι ανθρώπινα.

Διαχρονικά οι γυναίκες δεν έχουν σταματήσει ποτέ να παλεύουν για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους. Πολλές είναι οι γυναικείες μορφές που έχουν χαράξει τη δική τους ιστορική πορεία και έχουν παλέψει για ένα πιο δίκαιο μέλλον. Μία από τις δυναμικότερες γυναίκες που έχει αποτελέσει ορόσημο στην ιστορία είναι η μαύρη μοδίστρα Ρόζα Παρκς, η οποία την 1η Δεκεμβρίου 1955, αρνήθηκε να παραχωρήσει τη θέση της σε έναν λευκό άνδρα σε ένα λεωφορείο στο Μοντγκόμερι. Η κίνησή της αυτή έδωσε το έναυσμα για την έναρξη του κινήματος των πολιτικών δικαιωμάτων των γυναικών. Σημαντικό γεγονός αποτέλεσε επίσης, στις 20 Ιανουαρίου 2021, η Καμάλα Χάρις, η οποία ορκίστηκε ως η πρώτη έγχρωμη γυναίκα αντιπρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών. Όπως η ίδια είπε μετά την εκλο-

γή της «Ενώ μπορεί να είμαι η πρώτη γυναίκα σε αυτό το γραφείο, δεν θα είμαι η τελευταία».

Στην εποχή που διανύουμε, τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο γυναικείος πληθυσμός είναι αναρίθμητα. Αν στην Ευρώπη ή σε άλλες ανεπτυγμένες χώρες οι γυναίκες υποτιμούνται, στο Αφγανιστάν ζουν ένα πραγματικό μαρτύριο. Στο Αφγανιστάν, λοιπόν, τα δικαιώματα των γυναικών είναι κυριολεκτικά ανύπαρκτα καθώς το καθεστώς των Ταλιμπάν καταπιέζει εδώ και χρόνια τις ζωές των γυναικών. Επιβάλλουν στις γυναίκες να είναι καλυμμένες από την κορφή ως τα νύχια με μπουρκα, στοιχείο που φανερώνει ξεκάθαρα την ανισότητα ανάμεσα στα δύο φύλα και την υποβάθμιση της γυναίκας. Με την επιβολή του νόμου της σαρίας τα δικαιώματα όπως η ελευθερία έκφρασης, η εκπαίδευση και η εργασία δεν αφορούν τις γυναίκες παρά μόνο τον ανδρικό πληθυσμό. Αν και ο εκπρόσωπος των Ταλιμπάν, Σουχάιλ Σαχίν, σε ζωντανή ομιλία του στο BBC είχε πει πως οι γυναίκες θα έχουν πρόσβαση στην εκπαίδευση και την

Συνέχεια στη σελίδα 11

Η ώρα της ισότητας έχει έρθει!

Συνέχεια από την σελίδα 10

εργασία, φάνηκε πως τελικά καταπατήθηκαν οι ελευθερίες αυτές. Πριν ένα χρόνο, λοιπόν, οι Ταλιμπάν ανακοίνωσαν απαγόρευση, για όλες τις γυναίκες, με την οποία τους στερούν το δικαίωμα φοίτησης στο Πανεπιστήμιο. Ήδη, τα κορίτσια δεν επιτρέπεται να πάνε στο γυμνάσιο ενώ οι γυναίκες αργά αλλά σταθερά εκδιώκονται και από κάθε θέση εργασίας.

Αξίζει ακόμη, να τονιστεί ότι και στο Ιράν απαιτείται οι γυναίκες να ντύνονται «σεμνά» σε δημόσιους χώρους, ενώ οι συναναστροφές μεταξύ ανύπαντρων ανδρών και γυναικών απαγορεύονται. Σκληρές χάους εκδηλώθηκαν τον περασμένο χρόνο με τις διαδηλώσεις στο Ιράν να πνίγονται στο αίμα. Στους δρόμους ξεχύθηκαν οι πολίτες σε μια λαϊκή εξέγερση, που πυροδότησε ο θάνατος της 22χρονης Μαχσά Αμινί, που συνελήφθη από την αστυνομία ηθών και πέθανε τρεις μέρες αργότερα μέσα στο αστυνομικό τμήμα, επειδή φορούσε πολύ χαλαρά το χιτζάμπ της. Αυτό το περι-

στατικό προκάλεσε, όπως ήταν αναμενόμενο, θύελλα αντιδράσεων προπάντων από τις γυναίκες, οι οποίες βγήκαν στους δρόμους σκίζοντας τις μαντίλες τους, κουνώντας τις επιδεικτικά στον αέρα, ενώ άλλες τις έκαιγαν. Παράλληλα, αρκετές γυναίκες έκοβαν τα μαλλιά τους δημόσια, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την καταπίεση που υφίστανται τόσα χρόνια. Αναντίρρητα, οι διαδηλώσεις αυτές απέδειξαν για ακόμη μια φορά το πόσο δυνατές είναι οι γυναίκες και πως ενωμένες μπορούν να αντιμετωπίσουν τα βίαια καθεστώτα, που βάζουν φίμωτρο στις ελευθερίες τους.

Τι συμβαίνει στην περίπτωση της χώρας μας; Ο δείκτης ισότητας των φύλων του 2020 αναφέρει ότι από το 2010 και μετά οι βαθμολογίες της Κύπρου έχουν βελτιωθεί σε όλους τους τομείς. Παρόλα αυτά οι ανισότητες μεταξύ των φύλων είναι εντονότερες στον τομέα της εξουσίας (29,8 μονάδες), όπου η Κύπρος σημειώνει πολύ χαμηλές επιδόσεις σε σύγκριση με τα άλλα κράτη μέλη (καταλαμβάνοντας την 24η

θέση). Η νέα σύνθεση του Υπουργικού Συμβουλίου κατέδειξε την ανισότητα που υπάρχει στον τομέα αυτό, αφού μόνο τρεις γυναίκες υπουργοποιήθηκαν, παρά τις δημόσιες εξαγγελίες περί του αντιθέτου. Εξηντατρία χρόνια μετά την ίδρυση της Κυπριακής Δημοκρατίας και ακόμα δεν νοείται, στη χώρα μας, να φανταστούμε ότι μια γυναίκα θα καταλάβει το ανώτατο αξίωμα του Προέδρου της Δημοκρατίας, ενώ τα Υπουργεία Εξωτερικών και Οικονομικών είναι πάντα ανδροκρατούμενα. Μοναδική φωτεινή εξαίρεση η Πρόεδρος της Βουλής, η οποία το 2021 καταφέρνει να καταλάβει το δεύτερο ύπατο πολιτειακό αξίωμα της χώρας.

Μακρύς φαίνεται να είναι ο δρόμος της ισότητας των δύο φύλων. Αρκετές είναι οι γυναίκες που έχουν συνειδητοποιήσει σε μεγάλο βαθμό ότι έχει έρθει η ώρα. Ευελπιστώ ότι τώρα, που η δική μας γενιά εισέρχεται στην ενηλικίωση θα πραγματοποιηθεί ο στόχος αυτός. Έχει έρθει η ώρα.

Η διαστρέβλωση του φεμινισμού

Από την Πιερή Ιωάννα, Γ32

Ο φεμινισμός είναι ένα κοινωνικό κίνημα, που εμφανίστηκε στα τέλη της δεκαετίας του 1960 με σκοπό την προώθηση των δικαιωμάτων και των συμφερόντων των γυναικών στην κοινωνία και την εξάλειψη της έμφυλης ανισότητας. Παρατηρώντας και αναλύοντας τις συμπεριφορές πολλών γυναικών στις μέρες μας, μέσα από την παρουσία τους στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης (ΜΚΔ) αντιλαμβανόμαστε ότι ο φεμινισμός χρησιμοποιείται με ένα διαστρεβλωμένο τρόπο, δηλαδή αντί οι γυναίκες να διεκδικούν ίσα δικαιώματα με τους άντρες, διεκδικούν να είναι ανώτερές τους ή θεωρούν ότι μπορούν να αναδειχθούν μόνο αν υποβιάσουν το αντρικό φύλο. Αυτό κάνει πολλούς να θεωρούν τον όρο «φεμινίστρια» ως κάτι αρνητικό, να εναντιώνονται δηλαδή στον φεμινισμό, ένα από τα ωραιότερα κινήματα που δημιουργήθηκαν τον 20ο αιώνα.

Ο όρος «girls support girls» χρησιμοποιείται καθημερινά για να παροτρύνει τα κορίτσια ή τις γυναίκες να υποστηρίξουν η μια την άλλη. Για παράδειγμα, μια γυναίκα εκφράζει μια αντίθετη άποψη για την εμφάνιση ή γενικά τον τρόπο ζωής και έκφρασης μιας άλλης γυναίκας. Τότε, πληθώρα αναγνωστρίων στα ΜΚΔ επιτίθενται στην «αντίθετη άποψη» με το επιχείρημα ότι οι γυναίκες δεν είναι σωστό να κρίνουν αρνητικά γυναίκες, «girls should support girls». Το φύλο από μόνο του δεν μπορεί να αποτελέσει κριτήριο αξιολόγησης των συμπεριφορών και των πράξεών μας. Δεν είμαστε μια κλειστή ομάδα, μια κάστα που υποχρεούμαστε να υποστηρίξουμε άκριτα η μια την άλλη. Έχουμε μυαλό και κριτήρια και μπορούμε να αποφασίσουμε πότε μια άποψη μπορεί να υποστηριχθεί και πότε όχι, άσχετα αν εκφράζεται από αγόρια ή κορίτσια.

Όταν ένα υπέρβαρο κορίτσι δημοσιεύει ένα βίντεο στο tik tok, τότε πολλές άλλες κοπέλες την ενθαρρύνουν με θετικά σχόλια του τύπου «είναι τέλειο το σώμα σου», «συνέχισε», «ουάο τι ωραίο σώμα!». Όταν ένα μη υπέρβαρο κορίτσι δημοσιεύει με αυτοπεποίθηση ένα βίντεο, στο οποίο παρουσιάζεται το σώμα της, πλήθος γυναικών της επιτίθενται λέγοντας ότι «το κάνει για σημασία», «είναι κρίμα που έχεις πέσει τόσο χαμηλά» κλπ. Με ενοχλεί που οι «φεμινίστριες» στην ίδια πλατφόρμα «αναγκάζουν» γυναίκες να υποστηρίζουν άλλες γυναίκες, ενώ κράζουν και κουτσομπολεύουν άλλες λόγω ζήλιας. Νιώθω ότι το «φεμινίστρια» και το «I support girls» είναι υποκριτικό. Χρησιμοποιείται μόνο και μόνο για να ταμπελώσει συγκεκριμένες γυναίκες και να δώσει στις κουτσομπόλες μια καλή δικαιολογία να συνεχίσουν ανενόχλητες να τσακίζουν με τα σχόλιά τους τον ψυχικό κόσμο άλλων γυναικών. Κι εδώ είναι που διαστρεβλώνουν τον όρο «φεμινισμός».

Κι ενώ οι «φεμινίστριες» του TIK -TOK διαμαρτύρονται για αξύριστες μασχάλες και παχουλά ή σέξι σώματα, υπάρχουν γυναίκες γύρω μας, οι οποίες δεν μπορούν να ψηφίσουν, να μορφωθούν, να κυκλοφορήσουν μόνες τους, να ντυθούν όπως επιθυμούν. Υπάρχουν γυναίκες που πρέπει να πεθάνουν γιατί πέθανε ο σύζυγός τους ή πρέπει να τους αποκοπεί η κλειτορίδα τους, για να μην μπορούν να απολαμβάνουν τη συνεύρεση με το αντίθετο φύλο. Δεν έχω δει, δυστυχώς, πολλές αναρτήσεις διαμαρτυρίας γι' αυτά τα ουσιαστικά προβλήματα, ούτε από γυναίκες ούτε από άντρες της δικής μας κοινωνίας.

Μήπως έχει πεθάνει τελικά ο φεμινισμός και έμεινε μια διεστραμμένη μορφή του που κυριαρχεί; Χρειαζόμαστε τον πραγματικό φεμινισμό; Σήμερα, ακόμη και στις δικές μας «εξελιγμένες κοινωνίες» το γυναικείο φύλο συχνά υποτιμάται ή δέχεται πατριαρχική βία. Είναι παραδεκτό ότι οι γυναίκες δέχονται σωματική ή σεξουαλική βία από άντρες, ενώ επαγγελματικά υποτιμούνται σε θέσεις υψηλής ιεραρχίας. Όταν για παράδειγμα ένας διευθυντής είναι αυστηρός τότε όλοι τον σέβονται, όταν όμως μια γυναίκα σε διευθυντική θέση είναι αυστηρή τότε θα κατηγορηθεί για αυτή της τη συμπεριφορά. Σε αυτές τις περιπτώσεις, ναι, οι γυναίκες πρέπει να υποστηρίξουν τις γυναίκες, γιατί με αυτό τον τρόπο θα κάνουν τη φωνή τους πιο δυνατή και θα μπορούν να διεκδικήσουν ίσα δικαιώματα με το αντρικό φύλο. Δυστυχώς, πολλές φορές είναι οι ίδιες οι γυναίκες που δεν αποδέχονται μια γυναίκα σε ανώτερη θέση, ή δεν θεωρούν τις γυναίκες ικανές να διοικήσουν ή να συμμετέχουν στην πολιτική ζωή. Όταν οι ίδιες δεν υποστηρίζουμε η μια την άλλη δεν είναι λογικό να μην περιμένουμε από τους άλλους να μας συμπεριφέρονται με τον ανάλογο σεβασμό;

Ο φεμινισμός με την έννοια της διεκδίκησης ίσων δικαιωμάτων χρειάζεται να παραμείνει μέχρι να εξαλειφθεί κάθε μορφή σεξισμού. Η προάσπιση των δικαιωμάτων όλων των γυναικών δεν μπορεί παρά να γίνεται με σεβασμό σε κάθε γυναίκα, αλλά και σε κάθε άντρα που βρίσκεται γύρω μας. Κι επειδή εμείς, ως μαθητές, δεν έχουμε πρόσβαση στο Ευρωκοινοβούλιο, ούτε στα νομοθετικά σώματα αναπτυσσόμενων ή ανεπτυγμένων χωρών, δημιουργούμε τη δική μας κουλτούρα μέσα από χιλιάδες μικρά σχόλια, τα οποία αναρτούμε καθημερινά και εκφράζουν τις δικές μας αξίες. Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν, από τα μικρά και ας αντιδρούμε σε κάθε μορφή διαστρεβλωμένου φεμινισμού, είτε είμαστε αγόρια είτε κορίτσια. Ο σεξισμός δεν έχει φύλο. Ο φεμινισμός έχει, και πρέπει να έχει, γιατί ακόμη δεν απολαμβάνουμε τα ίδια δικαιώματα με τους άντρες. Μόνο όμως με τον σωστό τρόπο!

Όταν μεγαλώσω θα γίνω... ανεξάρτητη!

Από τη Γιάννου Σάββη, Γ11

● Συζήτηση σε καφετέρια:

- Και τι θα κάνεις τώρα που θα τελειώσεις με το σχολείο;

-Εεεε θα μείνω Κύπρο...

- Θα μείνει η Μαρία Κύπρο (τυχαίο όνομα) και θα μείνεις και εσύ;

-Εεεεε δεν είναι μόνο η Μαρία...

- Αφού περνάς άνετα Ελλάδα, γιατί να κάτσεις Κύπρο για τη Μαρία;

- Επειδή περνάμε καλά, και αφού έχουμε σπίτι εδώ...

- Αν όντως περνάτε καλά, ας προσπαθήσει αυτή να περάσει Ελλάδα και να έρθει μαζί σου...

● Συζήτηση σε φροντιστήριο:

- Και πού είπαμε ότι θες να σπουδάσεις;

- Θεσσαλονίκη

- (άλλος συμμαθητής) ε βέβαιααα, αφού εκεί πέρασε και ο Αντρέας (τυχαίο όνομα)

- Δεν είναι επειδή πέρασε εκεί ο Αντρέας! Ήθελα πολύ πριν μάθω πού πέρασε ο Αντρέας να περάσω Θεσσαλονίκη!

- (καθηγητής) δεν έπαιξε κι αυτό, όμως τον ρόλο του;

- Όχι!

Σίγουρα όλοι έχετε ακούσει μια τέτοια συζήτηση ή ακόμη χειρότερα συμμετείχατε σε μια τέτοια συζήτηση! «Πού θα περάσεις;» «Τι θα σπουδάσεις;» «Γιατί αυτό και όχι το άλλο;» «Γιατί εδώ και όχι εκεί;» «Και τι θα κάνεις μετά αν κάνεις αυτό;» «Γιατί δεν σπουδάζεις αυτό που το σπούδασε κι ο ανιψιός του ξαδέρφου του νονού μου και παίρνει καλά λεφτά;» Και αφού καταφέρεις να επιβιώσεις από αυτόν τον κυκλώνα των ερωτήσεων, μάλλον είσαι ελεύθερος να κάνεις ό,τι θέλεις.... Εκτός κι αν είσαι κορίτσι!

Γιατί αν είσαι κορίτσι, και πολύ περισσότερο σε σχέση, τότε θα προσπαθήσεις να περάσεις κι από τις συμπληγάδες πέτρες «ααααα Αθήνα... μαζί με το αμόρε δηλαδή;» «Και τι θα το αναγκάσεις το παιδί να μείνει εδώ μαζί σου;» «Εγώ λέω να διαβάσεις λίγο περισσότερο και να περάσεις εκεί που θέλει το παιδί να περάσει!» Εγώ πάλι λέω ότι δεν σας ρώτησε κανείς! Δεν έχω ακούσει ΠΟΤΕ ΚΑΝΕΝΑ κορίτσι να ζήτησε την άποψή σας για το αν μπορεί να σπουδάσει εκεί, εφόσον το αγόρι της σπουδάζει ή θα σπουδάσει κάπου αλλού... Γιατί δηλαδή το αγόρι να είναι ελεύθερο να σπουδάσει όπου θέλει και η κοπέλα να εξαρτάται από το αγόρι και να πρέπει να το ακολουθήσει;

Δεν νομίζετε ότι ήρθε η ώρα να αφήσετε τα παιδιά να τα βρουν με ταξύ τους; Το αγόρι ή το «παιδί» όπως λέτε, να σταματήσει να τρέχει πίσω από τα φουστάνια της μάνας του και να αρχίσει επιτέλους να κάνει ό,τι θέλει και η κοπέλα να σταματήσει να ακολουθεί το αγόρι σε αυτή την ατέλειωτη ουρά της στάσης; Της στάσης σε έναν άλλο αιώνα, στον οποίο η γυναίκα ήταν αναγκασμένη να υπακούει στις θελήσεις και τις ορέξεις του άντρα!

Συνέχεια στη σελίδα 12

Πατριαρχία: Μια πραγματικότητα ή μια ψευδαίσθηση

Από τον Μαθίο Δημήτρη, Γ32

Είναι αδιαμφισβήτητο το γεγονός πως το γυναικείο φύλο, καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας, έχει υποστεί σφοδρή καταπίεση από το αντίστοιχο αντρικό. Η απουσία θεμελιωδών δικαιωμάτων, όπως το δικαίωμα ψήφου και εργασίας, αλλά και η διαρκής υποτίμηση του γυναικείου φύλου ήταν μερικοί από τους παράγοντες που οδήγησαν στην έκρηξη κινημάτων, όπως ο φεμινισμός, που αποσκοπούσαν στην ισότητα ανάμεσα στα δυο φύλα. Κάτι που στην τελική επιτεύχθηκε, αφού ζούμε σε μια εποχή όπου κανένα από τα δυο φύλα δεν υπερτερεί αλλά ούτε έχει περισσότερα δικαιώματα από το άλλο, στη σύγχρονη δυτική κοινωνία. Παρόλα αυτά, ένα εξαιρετικά μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού συνεχίζει να πιστεύει πως επικρατεί ο θεσμός της πατριαρχίας, κάτι που σύμφωνα με τις τελευταίες επιστημονικές έρευνες είναι τελείως ανυπόστατο.

Τι είναι η πατριαρχία; Πατριαρχία ονομάζεται το κοινωνικό σύστημα στο οποίο οι άντρες κατέχουν, κατά κύριο λόγο, την εξουσία και κυριαρχούν στην πολιτική, αποτελούν ηθικές και ιδεολογικές αυθεντίες και διαθέτουν κοινωνικά προνόμια ενώ συνήθως διαθέτουν τον έλεγχο της περιουσίας. Σύμφωνα, λοιπόν, με τον ορισμό, μόνο ένα θραύσμα της πατριαρχίας ισχύει σήμερα. Το γεγονός πως το μεγαλύτερο ποσοστό των ατόμων στην

εξουσία και στην πολιτική είναι άνδρες, κάτι που και πάλι δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ένδειξη πατριαρχίας, αφού το δικαίωμα του εκλέγειν αλλά και του εκλέγεσθαι ισχύει και για τα δυο φύλα. Πατριαρχία ακόμη, ή αλλιώς ανδρική κυριαρχία, ονομάζεται το καθεστώς όπου οι άνδρες επωφελούνται και «την έχουν καλύτερα» σε όλους τους τομείς της κοινωνίας. Ας το αναλύσουμε λοιπόν. Τα άτομα που υποστηρίζουν την ύπαρξη της πατριαρχίας

ισχυρίζονται πως οι άνδρες κατέχουν το μεγαλύτερο ποσοστό των κεφαλαίων, αλλά και ότι οι περισσότεροι πλούσιοι και μεγαλοεπιχειρηματίες είναι άνδρες. Πώς μπορούμε, όμως, να κατηγορήσουμε αυτούς τους επιχειρηματίες, οι οποίοι αφιέρωσαν όλη τους τη ζωή στο να δουλεύουν και να καινοτομούν και συνεπώς η αγορά τους ανταμείψε γι' αυτό; Οι γυναίκες που ακολούθησαν την ίδια πορεία είχαν το ίδιο αποτέλεσμα. Κάτι που οι υπερασπιστές της πατριαρχίας αποφεύγουν να αναφέρουν. Είναι γεγονός, όμως, πως το μεγαλύτερο ποσοστό των ατόμων που αυτοκτονούν κάθε χρόνο είναι άνδρες (σύμφωνα με τις μελέτες 8,04 ανά 100.000 και 1,85 ανά 100.000 για τις γυναίκες), το μεγαλύτερο ποσοστό που πεθαίνουν σε πολέμους είναι άνδρες, οι περισσότεροι άστεγοι είναι άνδρες, τα άτομα που είναι πιο πιθανό να αντιμετωπίσουν ψυχικά προβλήματα, αλλά να περιθωριοποιηθούν από την κοινωνία παρά να λάβουν βοήθεια είναι πάλι άνδρες, αυτοί που τα πάνε χειρότερα στο σχολείο είναι άνδρες, το μεγαλύτερο ποσοστό των ατόμων στις φυλακές αλλά και θύματα βίαιων εγκλημάτων είναι άνδρες, το γεγονός πως το 75% των νέων που φοιτούν σε ανθρωπιστικές σπουδές είναι γυναίκες και όχι άνδρες, αλλά και το γεγονός πως τα άτομα που χάνουν ένα τεράστιο κομμάτι από την περιουσία τους είναι άνδρες, γιατί οι γυναίκες είναι πολύ πιθανόν να ζητήσουν διαζύγιο και να κερδίσουν τη δίκη. Πού, λοιπόν, παρατηρείται κυριαρχία ακριβώς; Αυτό που στην πραγματικότητα συμβαίνει είναι πως οι υπερασπιστές που ισχυρίζονται την ύπαρξη της πατριαρχίας χρησιμοποιούν ένα πολύ μικρό θραύσμα της κοινωνίας και ως αποδεικτικό στοιχείο χρησιμοποιούν ένα μικρό ποσοστό των επιτυχημένων ανδρών για να

προβάλλουν την άποψή τους και ενδεχομένως να αποκρύβουν τα στατιστικά στοιχεία.

Κανένας δεν μπορεί να αμφισβητήσει πως και οι γυναίκες, όπως και οι άνδρες, αντιμετωπίζουν ποικίλα σοβαρά προβλήματα στην καθημερινή τους ζωή, όπως τη διαρκή απειλή βιασμού και σεξουαλικής παρενόχλησης. Στις ανατολικές κουλτούρες, όπως το πρόσφατο περιστατικό στο Ιράν, συνεχίζεται η καταπίεση του γυναικείου φύλου και η ύπαρξη και της πατριαρχίας είναι γεγονός αδιαμφισβήτητο. Γι' αυτό, άλλωστε, άτομα από όλο τον κόσμο συνεχίζουν, και πρέπει συνεχίζουν να μάχονται για την ισότητα μεταξύ των δύο φύλων, ακόμη και σε χώρες βαθιά θρησκευόμενες όπου, δυστυχώς, η ισότητα έρχεται αντιμέτωπη με τη θρησκεία και τους ηθικούς τους κανόνες. Παρόλα αυτά, στον δυτικό πολιτισμό που έχουμε την ευκαιρία να ζούμε, το πρόβλημα της ανισότητας έχει σημαντικά μειωθεί, παρά τα όποια προβλήματα αντιμετωπίζουν τα δύο φύλα.

Επιπλέον, ένα φαινόμενο που συζητείται διαρκώς είναι η ανισότητα ανάμεσα στα δυο φύλα όσον αφορά τις οικονομικές απολαβές. Και εδώ, όμως, υπάρχει μια τεράστια σύγχυση όσον αφορά τους λόγους και τους παράγοντες που επηρεάζουν αυτή την «ανισότητα». Ας αναλύσουμε πρώτα το κομμάτι του αθλητισμού όπου παρατηρείται έντονα αυτή η ανισότητα. Ο μισθός ενός

αθλητή που κάνει επαγγελματισμό εξαρτάται, από πολλούς άλλους παράγοντες: από την τηλεθέαση και το κοινό που αυτός προσελκύει, κάτι που με τη σειρά του επιφέρει έσοδα στις ομάδες, τους χορηγούς και τις διοργανώσεις. Δηλαδή, όσο μεγαλύτερη ζήτηση έχει ένας

αθλητής τόσο πιο πολύ θα πληρωθεί. Ας πάρουμε για παράδειγμα, την πιθανότητα, στην πιο μεγάλη αθλητική διοργάνωση του πλανήτη, το Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου. Οι μισθοί των ανδρών διαχωρίστηκαν από ένα ποσό των 400 εκατομμυρίων ενώ των γυναικών από ένα ποσό των 30 εκατομμυρίων. Γιατί; Επειδή το ανδρικό παγκόσμιο κύπελλο είχε έσοδα που αντιστοιχούσαν σε 6 δισεκατομμύρια δολάρια ενώ το γυναικείο Παγκόσμιο Κύπελλο είχε έσοδα που αντιστοιχούσαν σε 131 εκατομμύρια. Παρόλα αυτά, οι γυναίκες αθλήτριες πληρωθήκαν το 20% του ποσού που τους αναλογούσε ενώ οι άνδρες μόνο το 7%. Αυτό συμβαίνει και σε άλλους τομείς όπου οι γυναίκες προσελκύουν περισσότερο κοινό. Για παράδειγμα το μοντέλο με τις πιο ψηλές απολαβές για τους άνδρες πληρώθηκε 10 εκατομμύρια ενώ για τις γυναίκες 40 εκατομμύρια. Όσον αφορά άλλους τομείς ειδικότητας, και πάλι υπάρχουν παράγοντες που επηρεάζουν αυτή τη λεγόμενη ανισότητα. Ένας άνδρας, μέσο όρο, δουλεύει 44 ώρες την εβδομάδα ενώ μια γυναίκα δουλεύει 41 ώρες και ο άνδρας είναι πιο πιθανό να μετακομίσει για μια δουλειά, παράγοντες που και πάλι επηρεάζουν τον μισθό των δυο φύλων. Τέλος, ένας πολύ καθοριστικός παράγοντας είναι η φύση των δυο φύλων. Κάτι που μπορεί να ακούγεται παράλογο, αλλά είναι μια πραγματικότητα. Οι γυναίκες, σε μέσο όρο, ενδιαφέρονται πιο πολύ για επαγγέλματα που έχουν ως επίκεντρο τον άνθρωπο ενώ οι άνδρες σε επαγγέλματα που έχουν ως επίκεντρο αντικείμενα. Γι' αυτό και το μεγαλύτερο ποσοστό που ασχολείται σε επαγγέλματα που ενάγονται στα πεδία STEM (επιστήμη, τεχνολογία, μηχανολογία και μαθηματικά), δηλαδή τα επαγγέλματα με τις πιο ψηλές

απολαβές, είναι άνδρες. Ακόμη και σε κοινωνίες που η ισότητα των δυο φύλων έχει προωθηθεί περισσότερο, δηλαδή σε σκανδιναβικές χώρες όπως η Σουηδία, το χάσμα ανάμεσα στα φύλα και στις επαγγελματικές τους επιλογές έχει αυξηθεί και είχε το αντίθετο αποτέλεσμα από το αναμενόμενο. Δηλαδή αντί τα φύλα να μοιάσουν περισσότερο, οι διάφορες αυξήθηκαν.

Σκοπός του συγκεκριμένου άρθρου δεν είναι να μειώσει και να υποβαθμίσει κάποιο φύλο αλλά να αναδείξει τεκμήρια που να απορρίπτουν την άποψη πως υπάρχει πατριαρχία στις μέρες μας, αλλά και να προβληματίσει και ενδεχομένως αλλάξει τη στάση του κόσμου απέναντι στο αντρικό φύλο, το οποίο περνά προβλήματα που ίσως δεν γνωρίζει κανένας. Τεκμήρια που απορρέουν από ποικίλες έρευνες, κάποιες οι οποίες διήρκεσαν δεκαετίες, τις οποίες εξήγαγαν λαμπροί επιστήμονες και ψυχολόγοι, όπως για παράδειγμα η έρευνα του διάσημου κλινικού ψυχολόγου Τζόρνταν Πίτερσον. Ας σταματήσουμε τον «πόλεμο» ανάμεσα στα δυο φύλα, λοιπόν, και ας συνειδητοποιήσουμε ότι χρειαζόμαστε ο ένας τον άλλο σε αυτή την τοξική κοινωνία!

Όταν μεγαλώσω θα γίνω... ανεξάρτητη!

Συνέχεια από την σελίδα 11

Δεν γίνεται, ενώ αγωνιζόμαστε για ισονομία και ίση μεταχείριση αντρών και γυναικών και παρουσιαζόμαστε ως φεμινιστές και προοδευτικοί να βάζουμε όρια στα όνειρα των κοριτσιών, γιατί υπάρχει και ένα αγόρι στη ζωή τους. Δεν γίνεται να δίνουμε στα αγόρια το ελεύθερο να κάνουν ό,τι θέλουν, να πηγαίνουν όπου θέλουν, να μένουν ή να φεύγουν, αλλά τα κορίτσια να περιορίζονται και πάντοτε να εξαρτώνται από κάποιον.

«Ξέρω ότι το παιδί θα τα καταφέρει!», αλλά «Φοβάμαι να αφήσω το κορίτσι μόνο του σε μια ξένη πόλη...». Τι φοβάστε δηλαδή; Στα κορίτσια δεν έχετε μάθει να κρατάνε σπίτια, να σκουπίζουν, να σφουγγαρίζουν, να ξεσκονίζουν «μην πιάσει κι αράχνες το σπίτι», να μαγειρεύουν, να βάζουν πλυντήρια, να γυρνάνε το βράδυ στο σπίτι με τα κλειδιά ανάμεσα στα δάκτυλα «μην τους επιτεθεί και κανένας...». Τι το φοβάστε τόσο πολύ, λοιπόν, το κορίτσι μόνο του, σε μια ξένη πόλη; Αυτό θα επιβιώσει, ίσως με κάποιες δυσκολίες... αλλά μια χαρά θα τα καταφέρει! Το αγόρι, είναι το ζήτημα, θα τα καταφέρει να κρατήσει σπίτι χωρίς να το φάνε οι κατσαρίδες; Θα τα καταφέρει χωρίς να κάψει το φαγητό ή να βγει έξω με άσπρο παντελόνι και όχι με ροζ, γιατί έβαλε ρούχα, τα άσπρα και τα κόκκινα, μαζί και πλύθηκαν;

Σταματήστε λοιπόν να παρεμβαίνετε στις επιλογές των παιδιών, που τώρα ανοίγουν τα φτερά τους και άστε τα να φάνε τα μούτρα τους, όπως τα φάγατε και εσείς! Αν δεν πάθει κανείς δεν μαθαίνει. Μα πάνω απ' όλα σταματήστε να καλλιεργείτε στα κορίτσια τον φόβο και να τους επιβάλλετε την προστασία κάποιου άντρα. Μην μάθετε στις κόρες σας να φοβούνται τη μοναξιά και να εξαρτώνται από την προστασία κάποιου, για να είναι ασφαλείς, αλλά μάθετε στους γιους σας να εξαρτώνται τη μοναξιά των γυναικών και να τους προσφέρουν την προστασία τους, αν και εφόσον, οι ίδιες την θελήσουν, χωρίς, όμως, να επιβάλλουν όρους και κανόνες.

Εμπιστευτείτε τα κορίτσια που υπάρχουν γύρω σας, δείξτε τους ότι πιστεύετε πως θα πετύχουν τα όνειρά και τους στόχους τους και μην τους βάζετε τρικλοποδιές στον ήδη γεμάτο εμπόδια δρόμο τους, σ' αυτήν την πατριαρχική κοινωνία που ζούμε!

Το δικαίωμα του ανθρώπου στην ιδιωτική ζωή

Από την Αντωνίου Μικαέλα, Γ21

Εβδομήντα τρία χρόνια έχουν παρέλθει από τη δημοσίευση ενός από τα πιο πολυδιαβασμένα μυθιστορήματα του Τζωρτζ Όργουελ, το θρυλικό «1984», το οποίο, όμως, όσο ανατριχιαστικό και αν φαντάζει παραμένει πεισματικά διαχρονικό και επίκαιρο ακόμα και σήμερα. Στο μυθιστόρημά του αυτό, ο Όργουελ παρουσιάζει με ωμότητα ένα απολυταρχικό καθεστώς όπου η ελευθερία της έκφρασης, τα ανθρώπινα δικαιώματα και τα συναισθήματα είναι θανάσιμα αδικήματα. Ο πρωταγωνιστής του, καλείται να επιβιώσει μέσα σε έναν κόσμο, ο οποίος παρακολουθείται στενά από τον «Μεγάλο Αδελφό» και πρόκειται για έναν κόσμο, στον οποίο οι άνθρωποι είναι υπόδουλοι της οθόνης, σκλάβοι του διαδικτύου και βρίσκονται κάτω από το πέπλο της παρακολούθησης και του απόλυτου ελέγχου του μεγάλου αυτού αδερφού. Συγχρόνως, κανείς δεν είναι πραγματικά βέβαιος αν ο «Μεγάλος Αδερφός» υπάρχει πραγματικά ως άτομο, ως ηγέτης με υλική υπόσταση ή πρόκειται για μία αόρατη δύναμη που κινεί τα νήματα και στρεβλώνει τη πραγματικότητα. Με τη ραγδαία ανάπτυξη της τεχνολογίας προκύπτει και ο προβληματισμός, για το κατά πόσο θα αποδειχθεί τελικά το βιβλίο αυτό μια ανατριχιαστικά ακριβής προφητεία για το μέλλον του κόσμου. Θα αποτελέσει τελικά ένα μανιφέστο και μια εξιστόρηση του μέλλοντος;

Ξεφυλλίζοντας τις λαμπρές σελίδες της παγκόσμιας ιστορίας και κάνοντας μία στάση στη Γαλλική Επανάσταση του 1789, η οποία οδήγησε στην απαρχή της «Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του ανθρώπου και του πολίτη», μιας οικουμενικής διακήρυξης και ορόσημο για τα ανθρώπινα δικαιώματα σε ένα κράτος δικαίου, εντοπίζουμε την πρώτη έμμεση αναφορά στο δικαίωμα του ανθρώπου στην ιδιωτική ζωή. Συγκεκριμένα, κατοχυρώθηκε και νομικά η έννοια του σεβασμού του ατόμου και της ιδιωτικότητάς του, της προστασίας της αλληλογραφίας και επικοινωνίας του, με υπέρτατο στόχο οι ελευθερίες ενός πολίτη να μην αποτελούν εμπόδιο για τον άλλο. Άλλωστε, σύμφωνα με τον διαφωτιστή Ρουσό, η προστασία της ιδιωτικής ζωής καθίσταται αξία και αναφαίρετο δικαίωμα του ανθρώπου απαξιώνοντας έτσι τα στερεότυπα της «κοινωνίας των σαλονιών» της εποχής, όπου η ιδιωτική ζωή αποτελούσε θέαμα για τους πολλούς. Το δικαίωμα στην ιδιωτικότητα έρχεται να διασαφηνίσει η οικουμενική διακήρυξη για τα ανθρώπινα δικαιώματα της γενικής συνέλευσης των Ηνωμένων Εθνών τον Δεκέμβριο του 1948, όταν γίνεται πλέον ξεκάθαρο ότι η ιδιωτικότητα αποτελεί αναφαίρετο θεμελιώδες δικαίωμα, προστατευόμενο από τον νόμο.

Συγχρόνως, σημαντικό είναι να αναφερθεί ότι, δεν έχει δοθεί ποτέ και ούτε μπορεί να δοθεί ένας άκαμπτος ορισμός για την ιδιωτική ζωή, λόγω της ευμετάβλητης της φύσης, ιδιαίτερα, στις σύγχρονες ραγδαίως μεταβαλλόμενες και εξελισσόμενες κοινωνίες. Ωστόσο, η παρακολούθηση τηλεφωνικών συνδιαλέξεων ή η ηλεκτρονική επικοινωνία, εν αγνοία και χωρίς τη συγκατάθεση των επικοινωνούντων, θεωρείται βάσει τόσο της κυπριακής νομοθεσίας όσο και βάσει της Ευρωπαϊκής Συνθήκης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, παραβίαση του δικαιώματος τόσο της ιδιωτικής ζωής όσο και της ίδια της επικοινωνίας. Επομένως, παραβίαση του βασικού αυτού δικαιώματος αποτελεί ποινικό αδίκημα για τον παραβάτη. Περαιτέρω, το πρόσωπο του οποίου το δικαίωμα παραβιάστηκε δικαιούται

να ζητήσει αποζημιώσεις για την ηθική βλάβη, που έχει υποστεί ως άτομο και προσωπικότητα. Παράλληλα, η αλληλογραφία και η επικοινωνία του ανθρώπου και η καταγραφή κλήσεων στα κινητά τηλέφωνα συμπεριλαμβάνονται ως μέρος της ιδιωτικής του ζωής και τυγχάνουν συνταγματικής προστασίας.

Από τα τέλη του 20ου αιώνα μέχρι και σήμερα ένας ακόμα παράγοντας εντάσσεται στην εξίσωση μεταβάλλοντας τα δεδομένα, και φυσικά αναφερόμαστε στο διαδίκτυο και κυρίως στη τεχνητή νοημοσύνη. Ο άνθρωπος είναι πλέον χρήστης του παγκόσμιου ιστού και καλωδιωμένος σε κάθε εφαρμογή κοινωνικής δικτύωσης (Instagram, Facebook, twitter, YouTube) ως εκ τούτου να ανοίγει ο ασκός του Αιόλου για υποκλοπές και συνεπακόλουθα την καταπάτηση του δικαιώματος της ιδιωτικής ζωής, κυρίως όσον αφορά τα προσωπικά δεδομένα. Είτε το καταλαβαίνουμε είτε όχι, διαπλέοντας τα αχανή ύδατα του διαδικτύου σκορπίζοντας τα προσωπικά μας δεδομένα αφήνουμε ίχνη, γνωστά και ως «ηλεκτρονικά αποτυπώματα». Από την ταυτότητά μας, τα στοιχεία τραπεζικών λογαριασμών, οι κωδικοί των social media, ακόμα και το ιστορικό αναζήτησης όλα είναι καταγεγραμμένα και μπορούν να υποκλαπούν και να τύχουν αθέμιτης εκμετάλλευσης, καθιστώντας έτσι, όλο και πιο ευάλωτους τους χρήστες.

Παράλληλα, η έννοια της ιδιωτικότητας, η οποία συνδέεται άρρηκτα με την έννοια των προσωπικών δεδομένων φαίνεται να συγκρούεται έντονα με τις σύγχρονες εφαρμογές της τεχνητής νοημοσύνης όσον αφορά το πεδίο της αστυνόμευσης. Χαρακτηριστική περίπτωση της προβλεπτικής έξυπνης αστυνόμευσης είναι για παράδειγμα η υπόδειξη σημείων «crime hotspots», τα οποία ξεκινούν να εμφανίζονται τόσο στις ΗΠΑ όσο και

στην Ευρώπη και εντονότερα στο γειτονικό μας Dubai. Πρόκειται δηλαδή, για περιοχές οι οποίες σύμφωνα με αλγοριθμικά συμπεράσματα, κρίνονται ως υψηλού κινδύνου για τέλεση εγκλημάτων και επομένως χρειάζονται εντατικές περιπολίες. Ωστόσο, τα προγράμματα αυτά, για να μπορέσουν να φτάσουν σε αυτά τα συμπεράσματα χρησιμοποιούν μοτίβα που πηγάζουν μέσω της αναγνώρισης προσώπων, φωνών, της πρόβλεψης της ανθρώπινης συμπεριφοράς, του εντοπισμού κινητών, ακόμα και κινήσεις λογαριασμών και τη δραστηριότητα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Στο στόχαστρο βρέθηκε πρόσφατα και η Ελλάδα με το σκάνδαλο των παρακολουθήσεων γνωστό και ως «Qatar gate» μετά από καταγγελίες που έγιναν για χρήση του κατασκοπευτικού λογισμικού «Predactor», με στόχο τη παρακολούθηση πολιτικών, δημοσιογράφων, επιχειρηματιών και άλλων δημόσιων προσώπων. Συντελώντας έτσι αφενός στην υπονόμηση του δημοκρατικού πολιτεύματος και του κράτους δικαίου και αφετέρου προκαλώντας ωμή καταπάτηση του δικαιώματος του κάθε ανθρώπου στην ιδιωτικότητα.

Με βάση τα παραπάνω, η κάθε παραβίαση ανθρώπινου δικαιώματος και στην περίπτωση αυτή του δικαιώματος της ιδιωτικής ζωής, είναι ιδιαίτερα σοβαρή, καθώς υπονομεύει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, την ιδιωτικότητα κάθε προσώπου, απαραίτητη προϋπόθεση για τη λειτουργία ενός συγχρόνου κράτος δικαίου που να εδράζεται στην προάσπιση και διαφύλαξη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων συμπεριλαμβανομένου ακόμα και του δικαιώματος της ελευθερίας της έκφρασης, της αυτονομίας, της ισότητας και της ελευθερίας.

Τηλεσκοπία

Από την Παπαστεριανού Κλειώ, Γ32

Πάει πολύς καιρός από τότε που τα reality shows έχουν κάνει θραύση στη ζωή των ανθρώπων. Στις μέρες μας, οι έφηβοι προτιμούν να παρακολουθούν στην τηλεόραση κυρίως τα «Reality Shows», στα οποία πρωταγωνιστούν συνηθισμένοι άνθρωποι, με την πραγματική τους ταυτότητα. Η προσωπική ζωή των πρωταγωνιστών φανερώνεται πλέον δημόσια, καθώς οι ίδιοι δεν επιτρέπεται να κρατήσουν οτιδήποτε κρυφό από τους τηλεθεατές, μιας και κάθε προσωπική στιγμή τους βιντεοσκοπείται από τις κάμερες. Γι' αυτόν τον λόγο η πλειοψηφία των εφήβων εθίζεται σε τέτοιες εκπομπές, αφού οι πικάντικες προσωπικές στιγμές είναι πιο ελκυστικές από τη μυθοπλασία.

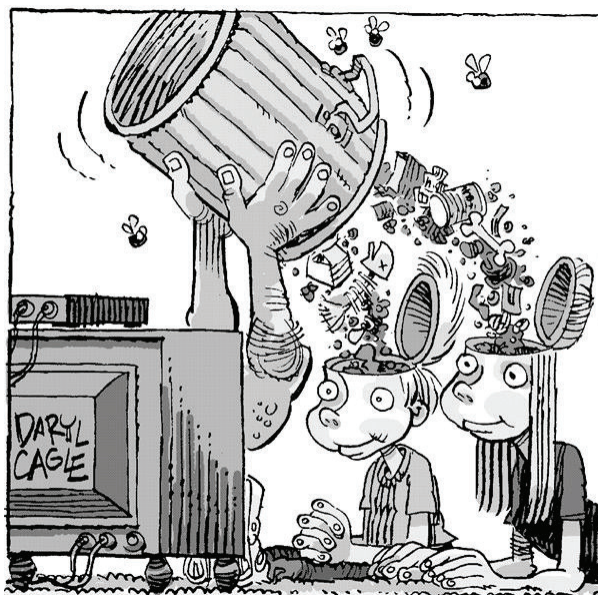
Αδιαμφισβήτητο, η υψηλή τηλεθέαση των τελευταίων χρόνων των reality οφείλεται στο γεγονός ότι οι τηλεθεατές παρακολουθούν την πορεία της ζωής των παικτών σε αληθινό χρόνο, χωρίς να έχουν υποστεί επεξεργασία· δεν είναι τυχαίο άλλωστε και το γεγονός πως στα ελληνικά μεταφράζονται σε «Τηλεπαιχνίδια πραγματικότητας». Αξιοσημείωτη είναι η ανταγωνιστικότητα που επικρατεί στον κόσμο αυτών των προγραμμάτων, που και αυτή η διάσταση οδηγεί στην ταύτιση των τηλεθεατών με τους παίκτες των εκπομπών αυτών. Οι καθημερινές εντάσεις, οι συγκρούσεις και οι προστριβές ανάμεσα στους παίκτες, προσελκύουν το τηλεοπτικό κοινό, που μαγνητίζεται εξαιτίας του έντονου ανταγωνισμού, που τους φαίνεται αποδεκτό στο πλαίσιο της ανταγωνιστικής μας κοινωνίας.

Με την προβολή των reality shows γίνεται συνεκδοχικά και η προβολή λανθασμένων

προτύπων. Είναι επιστημονικά αποδεδειγμένο ότι τα ποσοστά σε σχέση με τη χαμηλή αυτοεκτίμηση και αυτοπεποίθηση των τελευταίων δύο δεκαετιών έχουν μια ραγδαία αύξηση και αναμφίβολα η τηλεόραση και τα reality shows έχουν παίξει πρωτεύοντα ρόλο για τις εν λόγω ψυχολογικές επιπτώσεις. Είναι απαράδεκτο να προβάλλουν τηλεπαιχνίδια με στόχο την προβολή του «ωραίου σώματος» και του «καλοσχηματισμένου προσώπου».

Οι έφηβοι πλέον λαμβάνοντας υπόψη τις εν λόγω απόψεις και προϋποθέσεις των τηλεπαιχνιδιών, επηρεάζονται σε μεγάλο βαθμό ψυχολογικά, με αποτέλεσμα την εμφάνιση διάφορων διαταραχών. Παράλληλα, οι νέοι αποκτούν τη λανθασμένη αντίληψη ότι η επιτυχία έρχεται μόνο μέσα από τα φώτα της δημοσιότητας και ξεχνούν ότι η έκθεση των προσωπικών τους προβλημάτων, σε ένα μεγάλο και άγνωστο κοινό, τούς καθιστά ευάλωτους συναισθηματικά, και ψυχολογικά.

Τέλος, η προσοχή του τηλεοπτικού κοινού και ειδικά των νέων, μέσω αυτών των προγραμμάτων, αποσπάται από την καθημερινή πραγματικότητα και από τους ουσιαστικούς στόχους, τους οποίους θα έπρεπε να έχουν και τους οδηγεί σε μια κατάσταση παθητική που είναι επιζήμια. Η υπερπροβολή τέτοιων προγραμμάτων από τους τηλεοπτικούς σταθμούς (αφού αποτελούν μία από τις οικονομικότερες επιλογές τους) οδηγεί τους νέους στο να εθιστούν και να συνηθίσουν σε μια μορφή «διασκέδασης» που βασίζεται στη γελοιοποίηση των συνανθρώπων τους, στην υποβάθμιση των ουσιαστικών προβλημάτων και στην καταρράκωση των αξιών.

Μια... όχι και τόσο νόστιμη επίθεση στην τέχνη

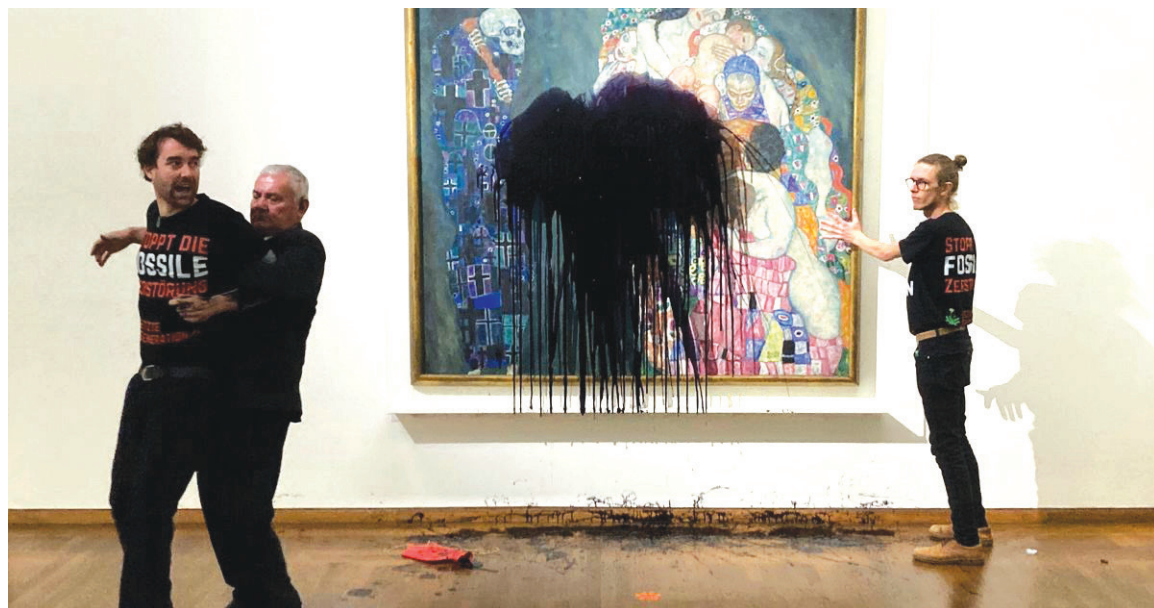
Από τη Γεωργίου Μαρία, Γ33

Οι Ευρωπαίοι ακτιβιστές για την κλιματική αλλαγή υιοθέτησαν μια νέα τακτική στον αγώνα για τον περιορισμό της ρύπανσης του περιβάλλοντος: να ρίχνουν φαγητό σε διάσημα έργα τέχνης.

Το περίεργο φαινόμενο ξεκίνησε στις αρχές Οκτωβρίου το 2022, όταν δύο διαδηλωτές της ομάδας Just Stop Oil έριξαν σούπα ντομάτας στον διάσημο πίνακα του Vincent Van Gogh «Sunflowers», ο οποίος βρίσκεται στην Εθνική Πινακοθήκη του Ηνωμένου Βασιλείου. Ακολούθως, στις 25 Οκτωβρίου άλλοι δύο διαδηλωτές μπήκαν στο μουσείο «Barberini» στη Γερμανία και έριξαν πουρέ πατάτας σε πίνακα του διάσημου Καλλιτέχνη Claude Monet. Παρόμοια συμβάντα καταγράφηκαν σ' όλη την Ευρώπη, με τους διαδηλωτές να φτάνουν στο σημείο να κολλούν τον εαυτό τους στα έργα τέχνης. Ευτυχώς, κανένας από τους πίνακες δεν καταστράφηκε, αφού προστατεύονται από βιτρίνα γυαλιού.

Γιατί, όμως, οι διαδηλωτές να επιτίθενται στην Τέχνη, για να αυξήσουν το ενδιαφέρον του κόσμου για την κλιματική αλλαγή; Οι ίδιοι ισχυρίζονται πως η διαδήλωση ήταν εν μέρει για να προκαλέσουν το ενδιαφέρον του κόσμου και κατ' επέκταση να στρέψουν την προσοχή του κοινού προς τον σκοπό για τον οποίο διαδηλώνουν. Όμως, όπως αργότερα ισχυρίστηκαν ο έταιρος σκοπός της διαδήλωσης ήταν για να καταδείξουν τον βαθμό εφησυχασμού στο ευρύ κοινό και την αδιαφορία των ισχυρών για το πρόβλημα που απειλεί τον κόσμο μας καθημερινά. Ένας διαδηλωτής φώναξε στους παρευρισκόμενους: «Τι αξίζει περισσότερο; Η τέχνη ή η ζωή; Τι θέλετε να προστατέψετε περισσότερο, έναν πίνακα ή τον πλανήτη μας;»

Οι προσπάθειές τους δεν πήγαν χαμένες, αφού πέτυχαν τουλάχιστον έναν από τους στόχους τους, δηλαδή να τραβήξουν την προσοχή στο πρόβλημα της κλιματικής αλλαγής, όχι μόνο την προσοχή του απλού κόσμου, αλλά και των ατόμων που έχουν στα χέρια τους την εξουσία. Κάποιοι ειδικοί ισχυρίζονται πως αυτός ο τρόπος διαδήλωσης και επανάστασης προς τις μεγάλες βιομηχανίες και στα άτομα με εξουσία θα έχει παροδικά αποτελέσματα, που δεν θα είναι βοηθητικά στον μακροπρόθεσμο αγώνα έναντι της κλιματικής αλλαγής, ενώ άλλοι ισχυρίζονται το ακριβώς αντίθετο. Συνοψίζοντας, είναι γενικά διχασμένες οι απόψεις ως προς την αποτελεσματικότητα των διαδηλώσεων, όμως αδιαμφισβήτητα τράβηξαν την προσοχή του κοινού για ένα φλέγον ζήτημα.

Συμπέθεροι από τα Τίρανα, the backstage

Από τους Γιάννου Σάββη, Γ11, Παπαστεριανού Κλειώ, Γ32, Γιαννού-ρας Βασίλης, Γιαννούρας Πέτρος, Γ33

Ένα έργο γνωστό για τους περισσότερους μαθητές – ηθοποιούς, λόγω της τηλεοπτικής σειράς που προβλήθηκε σε προηγούμενα χρόνια. Από την αρχή το κλίμα ήταν θετικό, αφού τα περισσότερα μέλη της ομάδας δούλεψαν μαζί και στην περσινή θεατρική παράσταση. Τα νέα μέλη της ομάδας ήταν δυνατές «προσθήκες», που έδωσαν ακόμη μεγαλύτερη δυναμική στην υφιστάμενη ομάδα.

Ένα έργο που προβάλλει τον ρατσισμό, για να περάσει ακριβώς ένα δυνατό αντιρατσιστικό μήνυμα, γι' αυτό και χρειάστηκε ιδιαίτερη προσοχή στον τρόπο που θα το προσέγγιζαν οι συντελεστές. Οι μαθητές που θα απέδιδαν τους ρόλους των Αλβανών, ένιωθαν μεγάλη πίεση ώστε να μην μεταφέρουν στη σκηνή φιγούρες – καρικατούρες, προσβάλλοντας με τον τρόπο αυτό την εθνική ομάδα των Αλβανών, αν και η όλη προσπάθεια (με τους πειραματισμούς για τους ρόλους των αλλοδαπών) ήταν ιδιαίτερα θετική.

Το έργο, όπως λέχθηκε από τους μαθητές αποδίδει πολύ παραστατικά την ελληνική επαρχία: θορυβώδης, ετοιμοπόλεμη στους καβγάδες, με στενές οικογενειακές σχέσεις, που τελικά καταφέρνουν να ξεπεράσουν τους σκοπέλους, γεμάτη με αγάπη... όπως ακριβώς και η θεατρική μας ομάδα!

Αν και οι δυσκολίες ήταν δεδομένες (τα πιεσμένα προγράμματα των μαθητών, ιδιαίτερα των τελειοφοίτων, η απουσία ιδανικού χώρου για τις πρόβες, η απόδοση κάποιων συγκεκριμένων σκηνών), που όντως δυσκόλεψαν το

έργο μας, οι μαθητές κατάφεραν να ξεπεράσουν τα προβλήματα και να σκορπίσουν το γέλιο στους θεατές, που παρακολούθησαν την ομολογουμένως εξαιρετική παράσταση. Η αρχική απαισιοδοξία που προέκυψε εξαιτίας των σκηνικών (δεν χωρούσαν όλα στη σκηνή), τελικά σβήστηκε εκ του αποτελέσματος, που ανταποκρινόταν σε μια παράσταση που στήνουν επαγγελματίες του χώρου.

Τι θα θυμόμαστε για μια ζωή; Τον υποβολέα στη γενική πρόβα που έμεινε πίσω από έναν καναπέ σε μια ολόκληρη σκηνή. Όταν το μικρόφωνο που βρισκόταν πάνω στη σκηνή δεν λειτουργούσε την ώρα της παράστασης, με αποτέλεσμα η Σάββη να χτυπά δυνατά το ξύλο της σκηνής μόνη της για να ακουστεί. Τον κομωτή που βρισκόταν μπροστά στην είσοδο την ώρα που έμπαιναν οι θεατές και η κριτική επιτροπή, αντί να φτιάξει τα μαλλιά των ηθοποιών. Τον Σοφοκλή που περνούσε μπροστά από το παραβάν που άλλαζαν τα κορίτσια, λες και πήγαινε για καφέ, με «διακριτικότητα» πάνω από όλα. Την «προκλητική» σκηνή του φιλιού και τις αντιδράσεις των θεατών.

Junior Achievement - Πρόγραμμα Μαθητικής Επιχείρησης

Το Πρόγραμμα Μαθητικής Επιχείρησης (Junior Achievement) παρέχει μια εμπειρία επιχειρηματικής μάθησης για νέους και νέες ηλικίας 15 μέχρι 18 ετών. Το Πρόγραμμα επιδιώκει να καλλιεργήσει μια νέα γενιά επιχειρηματικών, καινοτόμων και πολιτικών ταλέντων για την Κύπρο. Είναι, ίσως, το μεγαλύτερο πρόγραμμα νεανικής επιχειρηματικότητας στο νησί.

Οι συμμετέχοντες/ουσες μαθαίνουν πώς να υλοποιήσουν μια επιχειρηματική πρόταση από το στάδιο της ιδέας στην πραγματικότητα και έχουν πρακτική εμπειρία στη διαχείριση μιας πραγματικής επιχείρησης, από το σχηματισμό ομάδας, την άντληση κεφαλαίων, την ανάπτυξη επιχειρηματικού σχεδίου, την ανάπτυξη προϊόντων, το μάρκετινγκ και τις πωλήσεις έως την εκκαθάριση της εταιρείας. Σκοπός είναι ο σχεδιασμός και η παραγωγή ενός προϊόντος ή υπηρεσίας, που να ανταποκρίνεται σε προσδιορισμένες κοινωνικές ανάγκες, να είναι φιλικό προς το περιβάλλον και να διακρίνεται από καινοτόμα χαρακτηριστικά.

Με αυτόν τον τρόπο, οι μαθητικές επιχειρήσεις έχουν την καθοδήγηση του/της εκπαιδευτικού τους και την υποστήριξη ενός/μίας επιχειρηματικού μέντορα, που είναι ο σύνδεσμός τους με τον πραγματικό επιχειρηματικό κόσμο.

Το σχολείο μας συμμετείχε με δύο ομάδες τη φετινή χρονιά στο Πρόγραμμα αυτό. Η πρώτη ομάδα, με το όνομα Swirls, προχώρησε στη σύσταση μιας εταιρείας για παρασκευή κομφετί από βιοδιασπώμενο χαρτί, που οι ίδιοι οι μαθητές ετοιμάζουν. Αξίζει να σημειωθεί ότι στη μια κατηγορία κομφετί, εκτός από το χαρτί περιέχονται σπόροι από κυπριακά φυτά! Επιπρόσθετα, οι μηχανισμοί των κομφετί αποτελούνται από χρησιμοποιημένα τενεκεδάκια.

Η δεύτερη ομάδα, με το όνομα Coffall, εκμεταλλεύεται τον χρησιμοποιημένο καφέ για να φτιάξει υψηλής ποιότητας απορροφητικά οσμών, καθώς και κεριά που περιέχουν ανακυκλωμένο καφέ. Τα κεριά παρασκευάζονται μέσα σε χρησιμοποιημένα φλυτζάνια, τα οποία η εταιρεία προμηθεύεται από παλαιοπωλείο.

Την Κυριακή 19 Μαρτίου μαθητές του σχολείου μας, που συμμετέχουν στο Πρόγραμμα, είχαν την ευκαιρία να παρουσιάσουν στην Κριτική Επιτροπή και σε όλους τους παρευρισκόμενους στο Mall of Nicosia, τα προϊόντα τους.

Η εταιρεία Swirls με τα κομφετί κατάφερε να προκριθεί στην επόμενη φάση του διαγωνισμού, στις καλύτερες 10 επιχειρήσεις, γεμίζοντας με περηφάνια τους νεαρούς επιχειρηματίες της ομάδας.

Όλα τα προϊόντα των νεοσύστατων εταιρειών πωλούνται από τους μαθητές στο πλαίσιο της συμμετοχής τους στο Πρόγραμμα Μαθητικής Επιχειρηματικότητας του Junior Achievement.

Πηγή: <https://jacyprus.org/el>

Για απαλλαγή από την κακοσμία... μόνο Coffall! Αρωματίζουμε ευχάριστα τον χώρο σας! Προϊόντα που απορροφούν την κακοσμία από τον χώρο σας!

Για παραγγελίες, βρείτε μας στα social media:

Email: Coffall.ja@gmail.com

Instagram: [Coffall.ja](https://www.instagram.com/Coffall.ja)

Μηχανισμοί κομφετί Swirls. Διασκέδασε στα πάρτι, μπες σε ρυθμούς καρναβαλιού, με το πλήρως βιοδιασπώμενο κομφετί μας. Φιλικό προς το περιβάλλον, σε τρία διαφορετικά είδη: μονόχρωμο, πολύχρωμο και μια έκδοση με ενσωματωμένους σπόρους λεβάντας.

Για παραγγελίες, βρείτε μας στα social media:

Email: swirlscy@gmail.com

Instagram: [swirlscy](https://www.instagram.com/swirlscy)

Tiktok: [swirlscy](https://www.tiktok.com/@swirlscy)

Facebook: [Swirls.cy](https://www.facebook.com/Swirls.cy)

Δέκα βήματα για μια επιτυχή παρουσία στο Λύκειο

Κάνε σωστή επιλογή του κλάδου που θα ακολουθήσεις, αναλόγως των δυνατοτήτων σου. Δεν μπορούν όλοι να γίνουν πυρηνικοί επιστήμονες, όσο κι αν η χιαχιά σου σου επαναλαμβάνει καθημερινά ότι είσαι τέλειος!

Από τη Σταυρινού Δένα, Β42

Δώσε σημασία στα μαθήματα του σχολείου τα πρωινά (τουλάχιστον στα εξεταζόμενα). Στα φροντιστήρια δεν γίνονται θαύματα!

Μάθε να διαχειρίζεσαι τον χρόνο σου ορθολογιστικά. Το πρωινό διάβασμα, λίγο πριν το διαγώνισμα, εύκολα δεν θα σε βώσει!

Τα χρήματα των χονιών σου μην τα ξοδεύεις σε αχρείαστα φροντιστήρια (που όπως προανέφερα δεν θα σε μετατρέψουν σε Αϊνστάιν). Επένδυσέ τα σε καλές online αγορές!

Διασκεδάσε με τους φίλους σου με ασφάλεια. Οι καταχρήσεις, απλώς θα επιδεινώνουν την κακή ψυχολογική σου κατάσταση.

Να συμμετέχεις σε Προγράμματα και δραστηριότητες που σου προσφέρει το σχολείο (τουλάχιστον να ευελπιστείς ότι ενημερώνεσαι εγκαίρως για τις δράσεις αυτές).

Τα διαλείμματα προσπάθησε να χαλαρώνεις με τους φίλους σου, αδιαφορώντας για το ποιος είπε τι και ποιος έκανε τι (θυμήσου: δεν πρωταγωνιστείς σε μεξικάνικη τηλενουβέλα για να ασχολείσαι με όλους και με όλα)!

Μάθε ποιοι διαγωνισμοί έχουν για βραβεία χρήματα! Το χρήμα δεν έβλαψε ποτέ κανέναν, ιδιαίτερα όταν είναι νόμιμος ο τρόπος που το κερδίζεις.

Κινήσε τους στόχους που μπορείς να υλοποιήσεις. Διαφορετικά θα γίνεις ακόμη ένας Δον Κιχώτης!

Είσαι Λύκειο, λίγο πριν την ενήλικη ζωή. Μάθε από τώρα ότι τίποτα δεν θα σου χαριστεί (εκτός κι εάν έχεις κομματικές πλάτες). Σταμάτα την κλάψα, σταμάτα να επιρρίπτεις ευθύνες δεξιά κι αριστερά, σταμάτα να απαιτείς, μάθε να δουλεύεις για να κερδίζεις τη ζωή. Σε λίγα χρόνια, πάλι οι εξετάσεις τετραμήνων ή οι καθηγητές θα φταίνε για την αποτυχία σου;

